Încă o noapte în Suck City[1]

New York
Noiembrie

[1] cu scuzele de rigoare pentru Nick Flynn

Unu
Holiday Cocktail Lounge

La The Holiday Cocktail Lounge din St. Mark's Place, în East Village, se sărbătorea Crăciunul; luminiţele strălucitoare erau lăsate să atârne pe grinzi întregul an, la fel ca şi beteala argintie, înfăşurată de jur-împrejurul tejghelei şi bradul vesel din spate cu ornamentele lui licărind în lumina slabă. The Holiday, aşa cum îi spuneau obişnuiţii casei, era un local bine-cunoscut din New York. Barul fusese unul dintre acele locuri ce vindeau ilegal băuturi alcoolice pe vremea Prohibiţiei şi numărase printre clienţi pe poetul W.H. Auden, care locuia alături, şi pe Troţki, care-şi încropise un culcuş vizavi.

Nimeni nu putea spune cu certitudine cum anume rezistase barul atâta vreme. Popularitatea sa constantă era o anomalie într-un oraş în care cluburile exclusiviste, cu cordon de catifea la intrare şi care serveau sticle de şampanie de mii de dolari, deveniseră normă. Poate că graţie cocteilurilor personalizate – barmanul părea că ştie mereu ce vrei să bei – sau poate datorită sentimentului de confort şi linişte pe care ţi-l dădea localul, ce murmura un bun venit oricărui client obosit ce-i trecea pragul. Sau poate că de vină erau piesele Rolling Stones, aprinse de dor, care se auzeau de la vechiul tonomat. Timpul nu numai că se oprise la The Holiday, ci încetase complet să mai existe, îngheţat într-un chihlimbar, să fel de vâscos şi compact precum whisky-ul servit.

E foarte interesant faptul că, de-a lungul întregii sale existenţe, nu a fost niciodată călcat de vreo razie a poliţiei, iar găştile de tineri minori nu au fost niciodată ridicate şi duse să secţie. În timp ce vecinii săi îşi pierdeau licenţele şi permisele de funcţionare, The Holiday înflorea şi supravieţuia, servindu-şi

clientela de bază: tinerii sofisticaţi ai vremii, bătrânii plictisiţi şi obosiţi, jurnaliştii îndârjiţi de la tabloidele puse pe scandal şi mulţimea de turişti aflată în căutarea unei experienţe newyorkeze „autentice”.

Era un noiembrie târziu, iar peste câteva săptămâni eternele zorzoane şi podoabe de la The Holiday aveau să-şi recapete relevanţa. În timpul sărbătorii de Crăciun, patronii barului mai împodobeau localul cu câte ceva: o ghirlandă bogată şi verde prinsă de uşă, câteva carpete cu Moş Crăciun şi spiriduşii săi, o menoră elegantă în fereastră.

Când Oliver Hazard-Perry intră în acea după-amiază, la cinci şi jumătate, localul era deja plin ochi. Oliver venea aici de la paisprezece ani, de când îşi procurase prima carte de identitate falsă. Îşi ridică gulerul şi se strecură înăuntru pe lângă grupurile obişnuite de bărbaţi cu feţe lungi şi voci joase, care-şi sorbeau tacticos băuturile.

Oliver se aşeză pe ultimul scaun de la bar, departe de tinerii studenţi exuberanţi care se puseseră devreme pe treabă şi acum deja jucau darts pe bâjbâite. The Holiday nu prezenta niciun interes pentru armatele de tineri cu bani, nerăbdători să-şi etaleze cardurile negre American Express. (Oricum, The Holiday accepta doar bani lichizi.) The Holiday era un port pe vreme de furtună pentru cei care căutau un adăpost, pentru că orice s-ar fi întâmplat dincolo de uşile sale – faliment, apocalipsă, colaps – aici puteai găsi confortul şi alinarea date de un pahar cu băutură.

Exact din acest motiv, Oliver se reîntorcea mereu aici. Simplul fapt că se afla la The Holiday îl făcea să se simtă mai bine.

— Ca de obicei? întrebă barmaniţa.

Oliver dădu din cap recunoscător şi un pic flatat că fusese recunoscut. Nu se mai întâmplase până acum, dar nici nu vizitase acest local cu aşa regularitate până acum o săptămână. Barmaniţa îi turnă un păhărel din faimosul lor whisky. Oliver îl dădu peste cap, apoi încă unul şi încă unul. Gând bea whisky, îşi aducea aminte cum Schuyler îi spusese odată că are gustul cel mai apropiat de-al sângelui. Ca sarea şi focul. Nu voia să-i dea pace tristeţii, exact cum făcea şi cu crustele rănilor de pe gât. Îi plăcea să le zgândărească până îi dădea sângele, pentru a vedea cat de rău poate să-l doară. Chiar ar trebui să nu mai bea whisky. Îi amintea prea mult de ea. Dar, până să urmă, tot

oraşul ăsta blestemat îi aducea aminte de ea.

N-avea scăpare. Noaptea o visa, visa anul petrecut împreună, cum obişnuiau să doarmă, spate în spate. Îşi amintea cum mirosea părul ei după duş sau cum îi arătau ochii când zâmbea. Dimineaţa, când se trezea, el era ca un zombi, neliniştit şi apatic. Ea plecase cu o lună în urmă şi nu avea să se mai întoarcă. Cel puţin nu la el; avusese el grijă de asta. Practic o dăduse altcuiva, nu că ar fi fost cumva a lui, dar ea nu ar fi plecat altfel. Ştia cat de loială îi era, deoarece loialitatea ei era să fel de profundă ca a lui.

Făcuse ceea ce trebuie – ştia asta – dar tot era dureros. Îl durea pentru că ştia că ea îl iubeşte; îi spusese cât de mult. Doar că… doar că nu destul, nu în acelaşi fel cum îl iubea pe celălalt. Oliver nu voia să fie vioara a doua, un premiu de consolare; nu-şi dorea loialitate şi prietenie. Voia ca inima ei să fie în întregime a lui, şi faptul că ştia că nu o va avea niciodată era o cruce prea grea de dus.

Dacă ar putea s-o uite. Dar tânjea după ea până în adâncul fiinţei sale, după buzele ei moi care se lipeau într-un sărut de gâtul lui, după atingerea colţilor când îi străpungeau pielea şi îl umpleau de un val copleşitor de satisfacţie. Acum, întregul său trup îi simţea lipsa. Era îndurerat şi jelea la unison cu sufletul său. Ridică un deget pentru a primi încă un pahar.

— Ia-o mai uşor, cowboy, ce zici? spuse barmaniţa cu un surâs. Deja e al patrulea, nu? Şi nu e nici măcar ora şase.

— Am nevoie de asta, spuse Oliver.

— De ce?

El scutură din cap şi barmaniţa plecă să servească alţi clienţi din capătul opus al barului.

Oliver pipăi cardul ascuns în buzunar, urmărind literele gravate pe el. Era numele unui loc secret care avea grijă de oameni asemenea lui, cu Sânge Roşu, care fuseseră abandonaţi de vampirii lor, însoţitori umani care acum tânjeau după ceea ce pierduseră. Îşi aminti de cuvintele lui îndrăzneţe spuse lui Mimi în noaptea în care vizitaseră locul pentru prima dată, de bravada lui falsă pe care o afişase. Totul era o minciună. Ştia că destul de curând avea să sfârşească tot acolo. Avea nevoie de o doză, doar o singură muşcătură – nu mai conta că nu era Schuyler, el voia doar să se simtă din nou împlinit. Voia ca cineva să-i aline durerea. Să-l ajute să uite. Bineînţeles că era

conştient de pericole, de riscuri – schizofrenie, infecţie, dependenţă; posibilitatea ca după o noapte să nu mai vrea să plece niciodată. Dar trebuia să se ducă acolo. Orice era mai bine decât o viaţă trăită într-o singurătate cumplită. Dădu paharul peste cap în duşmănie, îl trânti pe tejghea şi îi făcu din nou semn barmaniţei.

— Indiferent din ce motiv crezi tu că ai nevoie de asta, poate ar fi mai bine dacă n-ai face-o, spuse ea ştergând tejgheaua şi aruncându-i scurt o privire cercetătoare.

Barmaniţa lucra la The Holiday încă de pe vremea când el era prin clasa a opta şi se strecura pe furiş în bar, şi acum Oliver observă pentru prima dată că ea nu părea să îmbătrânească deloc. Arăta exact la fel, nicio zi peste optsprezece ani, cu părul lung şi ondulat şi ochii de un verde intens. Maioul ei alb şi mulat îi dezvelea abdomenul plat şi bronzat. Lui Oliver îi plăcuse dintotdeauna de ea, dar fusese prea timid pentru a încerca să facă ceva, în afară de a lăsa nişte bacşişuri generoase. Nu se gândea că ar fi fost chiar fără speranţă, dar era mai degrabă ca şi cum ai fi îndrăgostit de un star de cinema – posibilitatea ca afecţiunea să fie reciprocă era foarte redusă, aproape inexistentă.

Spre marea lui surprindere, ea păru să fie interesată.

— Mă numesc Freya, zise ea, întinzând mâna.

— Oliver, spuse el, strângându-i mâna cu fermitate.

La atingere, pielea ei era catifelată precum caşmirul. Se strădui să nu roşească.

— Ştiu. Puştiul cu carte de identitate falsă de Hawaii, zâmbi ea. De ce oare e mereu vorba de Hawaii? E mai uşor de falsificat? Cred că da. Ah, nu fi uimit, ştiu asta de ani buni.

— La voi nu vin controale?

— Doar să încerce, îi făcu Freya cu ochiul. Deci, n-ai mai venit pe aici de vreun an sau doi. Acum eşti aici în fiecare seară. Ce s-a-ntâmplat?

Oliver scutură din cap.

— Unde e micuţa ta prietenă? întrebă ea. Veneaţi mereu împreună.

— A plecat.

— Ah, dădu Freya din cap. Pierderea ei.

Oliver râse sec.

— Da, sigur.

Pierderea ei. Nu se îndoia de faptul că lui Schuyler îi era dor de el; normal că-i era. Dar ştiu că ea era mai fericită acum că se afla lângă Jack. Pierderea era doar a lui. Căută portofelul şi scoase câteva bancnote de douăzeci de dolari.

Barmaniţa cea sexy le dădu să o parte cu mâna.

— În seara asta, n-am nevoie de banii tăi. Doar fă-mi o favoare. Orice ai avea de gând să faci, te rog să te opreşti! Pentru că nu te ajută cu nimic.

O scutură din cap şi lăsă câţiva dolari bacşiş pe tejghea.

— Mulţumesc pentru băuturi, dar n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti, mormăi el, evitându-i privirea.

Ce ştia ea despre ce plănuia el? Ce-i păsa ei?

Oliver ieşi afară în noaptea senină new-yorkeză. Era o seară asemănătoare celor care cu ceva timp în urmă i-ar fi prins pe el şi pe Schuyler hoinărind aiurea prin oraş. Nu aveau să mai bea cappucino târziu în noapte să Café Reggio. Nu aveau să se mai strecoare pe furiş în baruri micuţe pentru a asculta cântăreţi de folk. Zorile nu aveau să-i mai prindă luând micul dejun la Yaffa. Nu va mai exista nimic din toate astea. Nimic nu se va mai repeta. Niciodată.

Nu contează. Maşina şi şoferul său aşteptau să intersecţie. Când seara asta se va încheia, avea să uite totul, inclusiv numele ei. Cu puţin noroc, probabil îl va uita şi pe al lui.

Doi
Mărul otrăvit

Oliver nu se aşteptase ca în casa sângelui, care arăta ca un bordel de la sfârşitul secolului nouăsprezece, cu canapele din catifea şi lumină difuză, să existe echipamente medicale moderne. Doamna care molfăia un trabuc şi care-l trimisese la ultimul etaj îi spusese că trebuie să treacă un examen medical înainte de a putea fi înregistrat ca un însoţitor al casei.

— Trebuie să ne asigurăm că nu ai vreo boală care să fie transmisă clienţilor noştri, îi explică doctorul în timp ce examina gâtul lui Oliver cu o lanternă.

Oliver încercă să dea din cap, dar avea gura deschisă, aşa că se mulţumi să nu zică nimic. După aceea, fu împuns şi înghiontit cu o mulţime de ace care-i scoteau sângele. Când examenul

medical luă sfârşit, fu condus într-o altă cameră, unde făcu cunoştinţă cu psihiatrul casei.

— De familiarizarea, adică scoaterea marcatorilor de să vampirul originar, nu e un proces fizic, spuse doctorul. Otrava din sânge este manifestarea dragostei pe care o porţi vampirului tău. Ceea ce facem noi aici este să eradicăm acea dragoste şi să eliminăm influenţa pe care o are asupra psihicului tău, eliminând astfel şi otrava. Poate fi un demers dureros al cărui rezultat final este greu de prevăzut. Unii însoţitori umani simt un gol, o lipsă asemănătoare morţii. Alţii îşi pierd toate amintirile legate de vampirul lor. Fiecare caz e diferit, să fel cum este şi fiecare relaţie între un vampir şi un însoţitor.

Doctorul începu să mâzgălească ceva pe o foaie.

— Îmi poţi spune câte ceva despre relaţia voastră?

— Eram prieteni, răspunse Oliver. O ştiu de-o viaţă. Eram Conduitul ei.

Fu uşurat să observe că doctorul nu avu nicio reacţie negativă să aflarea acestei veşti.

— Am iubit-o. Încă o mai iubesc. Nu doar pentru că e vampirul meu – e mai mult decât atât.

— Cum aşa?

— Adică, o iubeam dinainte să mă muşte.

Îşi aminti cum încercase să se amăgească gândindu-se că începuse s-o iubească abia după ce-l transformase. Nu era adevărat. O iubise întreaga lui viaţă. Doar se minţise singur pentru a se simţi mai bine.

— Înţeleg. Şi Sărutul Sacru. A fost ideea ei sau a ta?

— A fost a amândurora, bănuiesc. Nu-mi amintesc exact… aveam de gând s-o facem mai devreme, dar am abandonat ideea, şi apoi… s-a întâmplat, pur şi simplu. Nu a fost nimic planificat.

— Deci a fost ideea ei.

— Aşa cred.

Doctorul îi spuse să închidă ochii şi Oliver îl ascultă cuminte.

— Să începem cu începutul. Hai să trecem în revistă toate amintirile, iar apoi să le respingem una câte una. Eliberează-te de ele.

Vocea doctorului răsuna acum la el în minte. Îşi dădea seama că era constrâns.

Nu eşti ataşat de ea.

Nu mai eşti al ei

Pe măsură ce doctorul îi vorbea cu o voce caldă, monotonă, imagini instantanee începură să apară în mintea lui Oliver. Schuyler la cinci ani: timidă şi tăcută. Schuyler la nouă ani: îl tachina şi avea toane. Schuyler la cincisprezece ani: frumoasă şi liniştită. Hotelul Mercer. Orbecăiala şi stângăcia. Apoi în dormitorul copilăriei ei, unde, în sfârşit, se întâmplase. Mirosul ei dulce – de parfum cu iasomie şi caprifoi. Ascuţimea colţilor ei care-i străpungeau pielea.

Oliver îşi simţea obrajii umezi. Plângea. Era prea mult. Schuyler se afla în fiecare colţişor al sufletului său, al sângelui său; îi era să fel de necesară ca aerul. Nu putea să se elibereze.

Ce naiba făcea? Nu trebuia să se afle acolo. Asta era o încălcare a Codului. Dacă cei de să Depozitar aveau să afle, îl vor da afară. Va fi o umilire a întregii sale familii şi îi va distruge reputaţia. Acum nici nu putea să-şi mai aducă aminte de ce venise aici. Începu să se panicheze şi încercă să găsească o scăpare, dar litania continua, infiltrându-i constrângerea în minte.

Nu mai eşti însoţitorul ei uman.

Eşti un nimeni.

Nu. Nu. Nu e adevărat. Oliver se simţea distrus şi confuz. Nu voia să se elibereze de dragostea lui pentru Schuyler. Chiar dacă îl durea atât de mult, încât nu mai putea dormi sau mânca. Voia să păstreze aceste amintiri. De ziua ei, să şaisprezece ani, când Schuyler îi desenase portretul şi îi cumpărase un tort de îngheţată cu două inimi desenate pe el. Nu. Trebuia să reziste… Trebuia să… Trebuia să… Ar putea să se elibereze. Ar putea asculta vocea calmă şi plăcută şi să se elibereze. Să se elibereze de tot.

Era nimic.

Era nimeni.

Coşmarul se sfârşise.

Când se trezi, descoperi deasupra sa chipurile doctorilor care îl studiau. O voce – nu era sigur cui aparţinea – spuse:

— Rapoartele de la laborator au sosit. E curat. Înscrie-l pe listă.

Câteva minute mai târziu, stătea în hol, alături de un grup de însoţitori umani. Oliver se clătină pe picioare. Îl durea capul şi nu-şi putea aminti ce căuta acolo şi cu ce scop venise. Dar nu

avu timp să se gândească sau să-şi pună în ordine gândurile incoerente pentru că draperiile fură trase brusc şi în cameră intră o frumoasă fată vampir.

— Bonsoir, îl salută ea.

Era înaltă, ca fotomodelele, şi mergea mândră ca o regină. El îşi dădu seama că era din Adunarea Europeană, cu hainele de călătorie impecabil croite şi accentul franţuzesc senzual. Partenerul ei intră imediat după ea. Era înalt şi slab, cu o claie zburlită de păr brunet şi o atitudine apatică. Arătau ca două pisici aristocratice, aranjaţi frumos în puloverele lor negre pe gât, ţigările Gauloises în colţul gurii şi ochii negri migdalaţi.

— Tu, toarse ea, uitându-se direct să Oliver. Vino cu mine.

Partenerul ei alese o adolescentă care arăta cam năucă, iar cei doi însoţitori umani îi urmară pe vampiri într-una din camerele cochete de la etaj. Mare parte din casa sângelui era construită de mântuială, cu simple draperii subţiri care despărţeau camerele Intre ele. Dar asta era asemănătoare unei camere luxoase dintr-un hotel de cinci stele, un spaţiu larg, cu o cuvertură somptuoasă şi îmblănită pe patul matrimonial, imens, cu oglinzi aurite şi mobilă în stil baroc.

Vampirul bărbat o trase pe fată înspre pat, îi scoase rochia şi începu să-i bea sângele imediat. Oliver privea, dar nu înţelegea. Nu era foarte sigur ce căuta el în cameră, ştia doar că fusese ales şi dorit.

— Vin? întrebă femeia vampir, ţinând în mână o carafă de cristal.

— Nu, mulţumesc.

— Relaxează-te, nu muşc, râse ea. Cel puţin, nu încă.

Sorbi din paharul ei de vin şi privi cum partenerul cu care venise sugea sângele fetei.

— Arată delicios.

Îşi stinse ţigara pe covorul persan, lăsând în urmă o gaură micuţă, maronie.

— E rândul meu, spuse ea împingându-l pe Oliver pe unul dintre fotoliile de epocă.

Femeia vampir se aruncă pe el şi începu să-l sărute pe gât. Mirosea a parfum greu, uleios şi avea pielea uscată ca hârtia. Nu era atât de tânără pe cât îi păruse să prima vedere.

— Stai aşa, te rog, îi spuse ea, întorcându-i corpul spre intrarea în cameră. Îi place să privească.

Văzu cum bărbatul vampir se sprijini într-un cot, zâmbind lasciv, în timp ce fata zăcea goală şi inconştientă pe cearşaf. Oliver nu se clinti. Acum îşi aminti de ce venise în acest loc.

Vampirul îl alesese pe el. Din momentul în care ea îşi va înfige colţii în pielea lui, el va avea tot ce şi-a dorit… Va trăi din nou experienţa Sărutului Sacru… De care corpul lui avea atâta nevoie… Pe care îl dorea cu atâta patimă…

Închise ochii.

Respiraţia femeii era fierbinte şi mirosea a ţigări; era ca şi cum s-ar fi sărutat cu o scrumieră, iar mirosul înţepător îl trezi din magia momentului.

„Orice ai avea de gând să faci, te rog să te opreşti! Pentru că nu te ajută cu nimic.”

Clipi şi văzu o figură caldă şi blândă care îl privea. Cine era? Freya, îşi aminti el. Era îngrijorată. Freya era atât de frumoasă, mai frumoasă decât femeia vampir care stătea să el în poală şi a cărei strălucire era doar de suprafaţă, un chip trist ce ascundea un suflet nefericit. Freya strălucea împresurată de o lumină incandescentă. Avea o sclipire în priviri. Îi spusese să nu facă asta.

Ce făcea?

De ce se afla acolo?

Apoi îşi aduse aminte… casa sângelui. Stai puţin! Ce făcuse? Putea trăi cu durerea de-a o fi pierdut. Putea trăi cu dorul de… de cine îi era dor? Nu-şi putea aminti… dar apoi, cu un zvâcnet, toate amintirile îi năvăliră înapoi în conştiinţă. Ga şi cum s-ar fi trezit. Se simţi iarăşi viu. Putea trăi cu durerea. Dar nu ar putea să se ierte vreodată dacă făcea asta. Nu putea să uite. Nu voia. Nu avea s-o uite niciodată… Pe Schuyler…

Schuyler.

Freya.

Schuyler.

Femeia vampir îl muşcă de gât şi se trase brusc înapoi ţipând, cu faţa schimonosită şi plină de răni de la acidul din sângele său.

— Otravă! Otravă! E încă marcat!

Oliver ieşi din cameră valvârtej.

Trei
Curăţenie

Era aproape patru dimineaţa când se reîntoarse la The Holiday. Freya stătea în spatele tejghelei de la bar, lovind uşor un pahar de cocteil cu lama unui cuţit.

— Ultima comandă! Ultima comandă!

Zâmbi când îl văzu pe Oliver.

— Te-ai întors, zise ea, privindu-i cu atenţie chipul. N-ai făcut-o.

— Nu. Adică… eram aproape s-o fac.

Nu se mai întrebă cum de ştia unde fusese el sau ce avusese de gând să facă.

— N-am făcut-o pentru că m-am gândit la tine.

— Bun băiat, zâmbi ea şi îi făcu un semn spre magazie.

— Vino, ajută-mă să fac curat. Iţi va prinde bine să freci nişte podele. Apoi te las să mă conduci acasă.

Oliver luă o mătură şi începu să cureţe podeaua şi să adune paiele de plastic şi şerveţelele folosite care căzuseră pe jos. O ajută să frece tejgheaua şi să şteargă paharele. Apoi le aranjă frumos pe un raft din spate. Freya avea dreptate: munca fizică îl făcu să se simtă mai bine.

Ultimul client ieşi din bar împleticindu-se, iar ei doi rămaseră singuri. Se uită de jur-împrejur şi îşi dădu seama că, de-a lungul anilor, nu văzuse niciodată ca altcineva să mai lucreze acolo în afară de Freya. Cum de reuşea o fată micuţă ca ea să se descurce singură?

Gând terminară de curăţat şi aranjat barul, Freya se îmbrăcă cu o jachetă kaki, care era mult prea mare pentru trupul ei slăbuţ. Era genul de jachetă purtată de cei din trupele speciale, care se paraşutau în junglă, şi care nu se potrivea deloc cu trăsăturile ei delicate, dar care îi accentua şarmul. Îşi trase gluga pe cap.

— Haide, stau aproape.

În drum spre apartamentul ei, Freya se opri să băcănia coreeană din colţ. Alese un buchet de flori, două coşuri de fructe proaspete şi o legătură de mentă. Spre deosebire de produsele

banale care se găseau în mod normal la magazinul cu delicatese, tot ce atingea Freya părea să strălucească: căpşunile erau roşii şi zemoase, pepenii luceau într-o lumină intensă portocalie. Menta mirosea de parcă ar fi fost proaspăt culeasă de pe câmpurile din Provence.

Îl conduse spre o clădire dărăpănată de apartamente, cu uşa de la intrare stricată.

— Nu am primit încă înştiinţarea de restaurare, glumi ea.

O urmă pe scări până la etajul trei, unde erau patru uşi, iar ea o deschise pe cea vopsită în roşu.

Slavă Domnului că am vedere la stradă. Alea două de acolo dau în curtea din spate.

Era un apartament mic după standardele oricui, dar în termenii proprietăţilor din New York era şi mai mic. În mijlocul încăperii trona o cadă cu picioare, model vechi, iar bucătăria minusculă avea instalaţii învechite. La fereastră era un pat cu baldachin îmbrăcat într-o tapiserie cu model. Dar când intră în cameră, Oliver rămase uimit să vadă că nu era chiar aşa de mică cum părea din pragul uşii. Se înşelase. Apartamentul era spaţios şi magnific, cu o bibliotecă plină de cărţi pe un perete şi o încăpere unde se servea masa în partea opusă.

— Ia loc, zise ea, arătând spre un divan mare, pe care el era sigur că nu-l văzuse mai devreme.

Pe pereţi atârnau tablouri cu portrete străvechi şi care păreau a fi de o calitate excepţională. Ăla nu era un Van Dyck? Celălalt era cu siguranţă un Rembrandt. Obişnuita dezordine şi caracterul sordid al stilului boem dispăruse, iar Oliver se trezi că stă pe o canapea adevărată, într-o sufragerie mobilată elegant, care avea şi un şemineu. Ferestrele de lângă ieşirea de incendiu dădeau înspre Avenue C, dar Oliver putea jura că aude valurile oceanului.

Freya dispăru în dormitor pentru a-şi schimba hainele (iarăşi, nu-l văzuse din cadrul uşii – şi ce s-a întâmplat cu patul cu baldachin? Şi cu cada? îşi pierdea oare minţile). Se întoarse îmbrăcată într-o pijama din flanel. Aprinse focul în sobă – cu un design foarte elegant, nu soba albă, urâtă şi veche, pe care o văzuse de la intrare: – şi începu să spargă nişte ouă.

— Trebuie să mănânci micul dejun, murmură ea, tocând menta.

Din bucătărie veni un miros delicios de unt şi, după câteva

minute, Freya puse două farfurii pe masă. Deja Oliver acceptase faptul că apartamentul nu era ceea ce părea şi nu mai fu deloc surprins de apariţia unei alte piese confortabile de mobilier. Era un vis? Dacă da, atunci nu voia să se mai trezească.

Oliver luă o înghiţitură. Ouăle erau moi şi cremoase, iar menta le conferea un gust fin şi interesant. Termină tot din farfurie din trei înghiţituri.

— Ţi-era foame, observă Freya, stând ghemuită, cu bărbia sprijinită pe genunchi.

El dădu din cap şi se şterse pe mâini cu un şervet de pânză. O privi cum îşi mănâncă ouăle pe îndelete, savurând fiecare bucăţică.

— Povesteşte-mi despre ea, zise Freya, lingând furculiţa.

— Era cea mai bună prietenă a mea.

Îi povesti totul despre prietenia lui cu Schuyler, de la începuturi până să sfârşitul dulce-amărui. Descoperi că lui Freya îi putea vorbi despre Schuyler fără să simtă nicio durere. Râse şi se delectă cu amintirile sale. Oliver îi povesti până la primele ore ale dimineţii, îşi amintea vag că o ajutase cu spălatul vaselor, iar apoi adormise în patul ei.

— Eşti prea tânăr pentru a fi aşa de îndurerat şi pierdut, îi şoptise Freya înainte ca el să închidă ochii.

Când se trezi a doua zi, târziu după-amiază, fata dormea în braţele lui.

Patru
Un nou proprietar

Oliver se reîntoarse la şcoală şi la viaţa lui. Se simţea mai bine decât se simţise săptămâni întregi şi abia aştepta s-o revadă pe Freya. Ea fusese greu de găsit, nu-i răspundea nici la telefon şi nici nu-l suna înapoi, dar treburile de la şcoală şi de să Depozitar îl ţinuseră ocupat. Se întoarse la The Holiday Cocktail Lounge abia peste o săptămână.

Cum ajunse acolo, observă că ceva se schimbase. În primul rând, la uşă stătea un bodyguard cu o lanternă, care se uită chiorâş la cartea sa falsă de identitate.

— Hawaii, zici? întrebă sceptic gorila.

— Uite ce e, nu vreau să beau nimic. Am venit s-o caut pe

Freya.

— Nu e nimeni aici cu numele ăsta.

— Haide, frate!

— Îl poţi întreba pe Mack, dar tot asta o să-ţi zică şi el, spuse bodyguardul dându-i înapoi cartea de identitate. Comandă-ţi o băutură şi apoi pleacă de aici!

Oliver îi mulţumi cu un semn al capului şi intră în bar. Bodyguardul de la uşă nu era singurul dement nou. Acum se aflau trei barmani în spatele tejghelei. Doi bărbaţi mai în vârstă cu papioane şi o fată drăguţă, care etala frumuseţea rece a unei actriţe aspirante, dar nu avea nimic din şarmul lui Freya. Până şi clienţii erau diferiţi – aranjaţi şi în ton cu moda, în hainele lor de firmă, dând peste cap pahare de martini pline cu cocteiluri pastelate. Meniul, legat în piele, prezenta o listă de băuturi renumite.

Era o mare de străini. Unde dispăruseră ziariştii certăreţi, bătrânii cu feţe lungi, puştii care jucau darts? Dacă tot veni vorba, unde era tabla de darts? Şi masa de biliard?

I Desigur, luminiţele de Crăciun erau în continuare atârnate, dar acum apăruse şi un Moş Crăciun mecanic care cânta, şi în loc să emane un şarm nostalgic, neconvenţional, asemănător birturilor de pe vremuri, The Holiday arăta acum ca o imitaţie proastă a ceea ce fusese odată.

Oliver scutură din cap şi îşi făcu cu greu loc spre un scaun fiţos de la bar. Comandă apă minerală şi aşteptă. Chiar dacă The Holiday se schimbase, Freya era mereu aici. Trebuia să fie aici.

Orele treceau. Clienţii plecară. Barmanii se uitau lung la el. Dar Oliver stătu acolo până se strigă ultima comandă.

Cinci
Dragoste şi curaj

Oliver nu mai ştia de cât timp aştepta, stând acolo pe trotuar cu un buchet de crini în braţe, dar, pe la patru dimineaţa, apăru într-un sfârşit şi ea. Purta tot jacheta pufoasă de armată, dar de data asta nu mai avea gluga pe cap, iar părul buclat îi dansa în adierea vântului.

— Ce faci aici? întrebă ea, iar Oliver fu uşurat să observe că tonul ei nu suna supărat, ci doar uşor amuzat. Ţine asta, zise fata dându-i plasa cu alimente, în timp ce ea îşi scotea cheile din geantă.

— Te-am aşteptat să The Holiday. N-ai apărut, spuse el. Am făcut eu ceva greşit? Nu vrei să mă mai vezi?

Freya scutură din cap şi deschise uşa principală. Urcară pe palierul îngust.

— Cum m-ai găsit? întrebă ea îndreptându-se spre apartamentul ei.

Oliver se încruntă uşor. Fusese dificil. Era sigur că ea locuia la intersecţia Seventh Street cu Avenue G. Dar mersese de-a lungul întregului cvartal şi nu dăduse de magazinul coreean sau de clădirea dărăpănată de apartamente, cu o tentă roşie. Aproape că renunţase, când îşi dădu seama că era exact în faţa lui. Cum de n-o observase mai devreme?

— Sincer, nu ştiu.

Oliver se aşeză într-unul din scaunele confortabile.

— Ce s-a întâmplat cu The Holiday? E în schimbat. Tu nu mai eşti acolo.

— L-am vândut. Mă mut.

— De ce?

— Era timpul, spuse ea încrucişându-şi braţele. Arăţi mai bine.

— Asta datorită ţie, spuse el.

— Ceai? întrebă ea.

— Desigur.

Aşteptă în timp ce ea puse apa la fiert şi îi turnă o ceaşcă. Când puse ceaşca în faţa lui, el îi luă mâna şi i-o ţinu într-a lui multă vreme. O dorea atât de mult. Ea îl privi. Un timp rămaseră aşa, fără să-şi vorbească.

— Credeam că am făcut tot ceea ce trebuia să fac, zise ea.

— De ce mă respingi? Nu mai sunt un băieţandru, spuse el trăgând-o mai aproape, iar ea i se aşeză pe genunchi.

Îi ciufuli părul.

— Nu, nu mai eşti. Ai dreptate.

EU se aplecă şi o sărută. Nu mai sărutase nicio fată în afară de Schuyler. Dar, de data asta, nu se mai gândea deloc la Schuyler, ci doar să Freya.

Freya mirosea a lapte şi miere şi a primăvară proaspătă. El o simţi cum se lipeşte de el şi o trase şi mai aproape, astfel încât

poată atinge pieptul. Inima începu să-i bată cu repeziciune – era atât de emoţionat ce făcea? — nu ştia cum să facă asta – nu planificase nimic – şi totuşi… O auzi pe Freya suspinând, dar nu era un suspin de exasperare, ci unul care suna a acceptare şi invitaţie.

— Vino cu mine, spuse ea şi-l conduse spre pat.

Era atât de frumoasă, semăna cu o pictură de Botticelli. Oliver se dezbrăcă repede tremurând de emoţie şi se băgă lângă ea, sub paturi. Era atât de emoţionat – dacă ea izbucnea în râs? Dacă va greşi ceva? Puteai să greşeşti la aşa ceva? Nu era chiar atât de inocent. Dar nici prea experimentat. Dacă ei nu-i plăcea ce făcea el… Corpul fetei era cald şi ispititor, iar el se năpusti asupra ei ca un om însetat în faţa unei fântâni. Încetă să-şi mai facă probleme. Emoţiile dispărură.

Era prima dată pentru el. Cu Schuyler aşteptase momentul potrivit sau poate aşteptaseră amândoi doar pentru că ştiau că momentul potrivit n-avea să vină niciodată. Nu conta. Acum exista doar Freya.

Mâinile ei calde şi delicate îi mângâiau chipul înfiorat. Gura ei moale îl săruta tandru pe gât. Ea-l trase şi mai aproape, până deveniră o singură fiinţă. Corpul fetei se unduia sub el, iar el se uită în ochii ei şi o auzi rostindu-i numele.

Erau atâtea de văzut, de simţit. Era şi în interiorul şi în exteriorul propriului său trup, înăuntru şi în afara sângelui său. Zbura deasupra tavanului, uitându-se la ei de sus, minunându-se de frumuseţea formelor creata de trupurilor lor înlănţuite. Se simţea de parcă ea îl întorcea pe dos şi tot ce-i mai rămăsese lui să facă era exact ceea ce făcea acum, o simţea în jurul şi în interiorul trupului şi sufletului său.

Gând terminară, el era acoperit de sudoare şi tremura. Deschise ochii şi văzu că în află în aceeaşi cameră şi privea acelaşi tavan crăpat.

— Te iubesc, zise el repetând să nesfârşit. Te iubesc, Freya.

Freya îl privi cu tandreţe.

— Nu, nu mă iubeşti, dragul meu, dar acum suferinţa ta s-a terminat.

Şase
Un ultim adio

A doua zi dimineaţă, luară micul dejun să VeselKa, un restaurant ucrainean faimos pentru borşul său. Oliver se simţea plin de energie şi înfometat. Se simţea ca o fiinţă nouă, dar nu ştia dacă datorită lipsei de somn sau partidei de amor. Îşi luă inima în dinţi şi îi puse lui Freya întrebarea care se temea încă de când observase că The Holiday se schimbase irevocabil.

— Unde pleci? întrebă el, luând un colţunaş şi întinzând peste el nişte smântână.

— Familia mea se mută înapoi acasă. În North Hampton.

— De ce?

— E complicat, spuse ea cu tristeţe. Îţi spun altă dată povestea asta.

Oliver se rezemă de canapea, simţind cum pielea crăpată îi zgârie trupul. Se simţea mai bine? Diferit? Mai rău? Mai bine. Cu siguranţă că mai bine. Îşi pipăi gâtul. Nu mai simţea pulsaţia aia acolo.

Schuyler. Putea să-i rostească numele. Îşi putea aduce aminte de ea fără să simtă vreo durere. Să-şi amintească şi să respecte dragostea lor, prietenia lor, dar fără să mai fie torturat de absenţa ei. Era ca şi cum Schuyler se afla dincolo de un geam. Era parte din trecutul lui, dar nu mai reprezenta un chin pentru viitor. Îi era dor de prietena lui. Dar avea să supravieţuiască pierderii ei. Pierderii ei.

Puse furculiţa jos.

— Cine eşti? Ce eşti? o întrebă pe Freya.

— Sunt o vrăjitoare, îi zâmbi ea. Dar cred că deja ştiai asta, scribule.

— Ştii de cei cu Sânge Albastru?

— Da. Desigur. Suntem nevoiţi. Dar nu ne amestecăm în treburile lor. Familiei mele nu-i place să… intervină. Dar tu ai fost un caz special.

— Te voi mai revedea vreodată?

— Poate, zise Freya gânditoare. Dar nu cred că vei mai avea nevoie.

Avea dreptate. N-o iubea. O iubise noaptea trecută, împărtăşiseră aceeaşi dragoste. Iar acum ea pleca, dar era în regulă.

Oliver era din nou el însuşi. Avea amintirile de pe vremea când era însoţitorul uman al lui Schuyler, dar nu mai simţea

durerea de a avea nevoie de ea, suferinţa în adâncul sufletului său. Ceea ce simţise pentru Schuyler nu fusese distrus cu forţa. Dragostea lui fusese, în schimb, absorbită şi disipată în întregul său spirit. Va fi mereu o parte din el, însă fără a mai avea puterea de a-l răni. Freya reuşise asta. Ea îl vindecase. Freya, vrăjitoarea.

— Mulţumesc, zise el, ridicându-se pentru a o săruta pe frunte. Mulţumesc foarte mult.

— Ah, dragul meu, plăcerea a fost de partea mea.

O ultimă îmbrăţişare, iar apoi se despărţiră. Oliver se îndreptă în direcţia opusă. Telefonul lui începu să vibreze, se uită să număr şi răspunse imediat. Ascultă o secundă, iar apoi faţa i se lumină de un zâmbet larg.

— Serios? Uau! Felicitări! Când? Desigur, voi fi acolo. N-aş pierde asta pentru nimic în lume.

Omleta lux Freya Beauchamp pentru cei cu inima frântă[1]

(Pentru cei cărora le place ca micul lor dejun să fie îmbogăţit cu puţină magie)

[1] Mai multe informaţii despre Freya şi reţetele ei magice, găsiţi în cartea The Witches of East End, apărută în septembrie 2011, la Hyperion.

ouă
smântână
mentă proaspăt tocată
sare
piper negru
unt

Când tocaţi menta, repetaţi aceste versuri:

Inimile frânte-şi cer birul cumplit
Menta va tămădui sufletul zdrobit.
Către o nouă viaţă zeiţa te îndreaptă:
Mergi şi caută-ţi o dragoste adevărată.

Bateţi ouăle într-un bol împreună cu smântâna. Adăugaţi menta tocată, sare şi piper. Topiţi untul într-o tigaie la foc mediu. Turnaţi amestecul din ouă; lăsaţi pe foc două minute,

fără să amestecaţi. Cu o lingură mare, întoarceţi uşor compoziţia pe partea cealaltă şi lăsaţi-o până când este bine făcută, dar totuşi moale.

Garnisiţi cu frunze de mentă.

E de ajuns pentru o inimă frântă şi una prietenoasă.

— Adaptat din The Book of White Magic
de Ingrid Beauchamp.

Mereu e ceva acolo care-mi aduce aminte

Academia Endicott
Endicott, Massachusetts, 1985

Unu
Pacientul zero

Allegra Van Alen se trezi cu o durere groaznică de cap şi dură câteva secunde până îşi dădu seama unde se află. Purta halatul de spital, dar ştia că e tot la Endicott, din moment ce pe fereastră se vedea capela albă în depărtare. Probabil se afla în clinica studenţilor, bănuială care se confirmă când asistenta medicală a şcolii apăru cu o tavă de prăjituri.

Doamna Anderson era o îngrijitoare iubită de toată lumea, care-şi supraveghea studenţii cu un ochi de mamă şi se asigura mereu că în cantină existau fructe proaspete. Intră cu un zâmbet îngrijorat.

— Cum te mai simţi, draga mea?

— Bănuiesc că voi supravieţui, spuse Allegra cu tristeţe. Ce s-a întâmplat?

— Un accident pe teren. Au zis că te-a lovit mingea.

— Au! ţipă Allegra făcând o grimasă şi scărpinându-şi bandajul din jurul frunţii.

— Eşti norocoasă; doctorul a zis că un Sânge Roşu ar fi murit.

— Cât timp am fost inconştientă?

— Câteva ore.

— E vreo şansă să plec azi de aici? Am un test să latină mâine şi trebuie să învăţ.

Allegra gemu. La fel ca şi restul şcolii, clinica era destul de confortabilă. Funcţiona într-o vilă cochetă din New England, cu mobilă de răchită albă şi perdele vesele cu model floral. Dar, în acel moment, ea nu-şi dorea nimic altceva decât să fie la adăpostul camerei ei, cu pereţii acoperiţi de postere alb-negru ale formaţiei The Cure, un birou de modă veche şi un Walkman, cumpărat recent, pentru a putea fi singură şi a asculta Depeche Mode în linişte. Chiar şi în clinică putea auzi acordurile unui cântec de-al lui Bob Dylan ce plutea în aer intrând prin fereastra deschisă. Toată lumea din şcoală asculta aceeaşi muzică ca acum douăzeci de ani, ca şi cum viaţa de la şcoala pregătitoare rămăsese blocată în anii şaizeci. Allegra nu avea nimic împotriva muzicii lui Dylan, dar nu înţelegea de ce e nevoie de atâta nefericire.

Doamna Anderson scuturǎ din cap în timp ce îi aranja perna, apoi îşi aşează pacienta înapoi pe perna pufoasă.

— Nu încă. Doctorul Perry vine de la New York să te examineze. Mama ta a insistat.

Allegra oftă. Normal, Cordelia a insistat. Mama ei o supraveghea cu ochi de vultur, cu o îngrijorare mai mult decât maternă. Cordelia aborda maternitatea ca şi cum ar fi fost vorba de apărarea unei vaze Ming. Îşi trata fiica cu mare tact şi se comporta mereu ca şi cum Allegra era să un pas de a face o criză nervoasă şi a fi trimisă să balamuc, deşi oricine putea vedea că Allegra era sănătoasă tun. Era populară, veselă, sportivă şi vioaie.

Viaţa sub aripa ocrotitoare a Cordeliei era sufocantă, ca să nu spunem mai mult. De aceea Allegra abia aştepta să împlinească optsprezece ani şi să se mute de acasă. Nelinişstea acaparatoare a mamei în legătură cu bunăstarea ei fusese unul dintre motivele pentru care încercase din răsputeri să se transfere de la Duchesne, pentru a se înscrie la Endicott.

În New York, influenţa Cordeliei era imposibil de evitat. Mai mult decât orice, Allegra voia să fie liberă.

Doamna Anderson termină de luat temperatura şi lăsă termometrul jos.

— Ai câţiva vizitatori care aşteaptă să uşă. Să-i poftesc înăuntru?

— Desigur, răspunse Allegra, dând din cap. Capul nu o mai durea aşa tare, nu ştia sigur dacă graţie ciocolatei topite din faimoasele prăjiturele ale doamnei Anderson sau calmantelor.

— Bine, atunci să intre echipa. Dar să n-o obosiţi. Nu vreau să recidiveze. Încetişor, încetişor.

Cu un ultim zâmbet, asistenta prietenoasă părăsi salonul. Într-o clipită, patul de spital al tinerei fu înconjurat de întreaga echipă feminină de hochei pe iarbă. Se adunară toate, cu respiraţia tăiată şi răvăşite, îmbrăcate încă în uniforme: fuste verzi din stofă ecosez, tricouri polo albe şi şosete verzi până să genunchi.

— Oh, Dumnezeule! Eşti bine? Fată, chestia aia ţi-a înclinat capul într-o parte! Data viitoare i-o coacem noi nemernicei din Northfield Mount Hermon! Nu-ţi face griji, nu au fost eliminate! Dumnezeule, chiar ai leşinat! Eram sigure că n-o să te putem vedea pană mâine!

Zumzăiala veselă umplu camera, iar Allegra zâmbi.

— E în regulă. Primesc prăjiturele gratis; fetelor, vreţi şi voi? întrebă ea, arătând spre platoul aşezat pe pervaz.

Fetele se năpustiră asupra prăjiturelelor ca o gloată înfometată.

— Staţi aşa – nu mi-aţi spus! Am câştigat? întrebă Allegra.

— Tu ce crezi? Le-am bătut de le-a sunat apa-n cap, căpitane!

Birdie Belmont, cea mai bună prietenă a Allegrăi şi colega ei de cameră, o salută în glumă, salut care ar fi fost mult mai impresionant dacă în mâna dreaptă n-ar fi avut o prăjitură cu ciocolată.

Fetele şuşoteau în mod conspirativ, când o voce bărbătească le întrerupse din partea cealaltă a draperiei care împărţea salonul în două.

— Hei, fetelor, mâncaţi prăjituri? N-aveţi de gând să daţi şi la alţii?

Fetele chicotiră.

— Vecinul tău, şopti Birdie. Cred că i-e foame.

— Poftim? întrebă Allegra.

Nici nu băgase de seamă până acum că mai era cineva în salon. Poate că într-adevăr suferise o lovitură serioasă să cap şi nu o rană banală.

Rory Antonim, o mijlocaşă talentată, având cel mai bun procentaj de marcare a golurilor din toată liga, trase draperia să

o parte.

— Salut, Bendix, strigară fetele.

Bendix Chase era cel mai popular băiat din clasa lor. Nu era greu să-ţi dai seama de ce: la aproape un metru nouăzeci arăta ca un uriaş blond, cu umeri largi şi statură masivă. Faţa lui semăna cu cea a unui zeu grec: sprâncene bine arcuite, un nas perfect şi pometi bine conturaţi. Avea gropiţe în ambii obraji, iar ochii lui albaştri şi limpezi licăreau amuzaţi. Stătea întins pe un pat de spital, cu piciorul drept în ghips. Le făcu vesel cu mâna.

— Când ieşi de aici? întrebă Darcy Sedrik, ospătăriţa lor, întinzându-i platoul aproape gol.

— Azi. Îmi scot ghipsul în sfârşit. Slavă Domnului – m-am săturat să sar într-un picior spre şcoală, spuse Bendix, mulţumind pentru prăjitură cu un semn al capului. Tu ce-ai păţit? o întrebă el pe Allegra.

— E doar o rană superficială[1], spuse ea arătând spre turbanul din cap şi imitând un accent britanic.

— Tu cel puţin mai ai încă braţele, zise Bendix, zâmbind amuzat la aluzia ei din Monty Python.

Allegra se străduia să nu pară extrem de încântată de faptul că el se prinsese de glumă aşa repede.

Nu voia să pară ca fiind încă una dintre nenumăratele lui fane extaziate, asta în timp ce întreaga echipă de hochei feminin se mută în partea lui de salon, pentru a-şi scrie numele pe ghipsul lui, cu inimioare în loc de puncte deasupra i-urilor şi nenumărate x-uri şi o-uri.

— Mi-e teamă că programul de vizită s-a încheiat, zise doamna Anderson, reapărând în uniforma ei albă şi apretată.

Se auzi un cor de „Mmmm”, în timp ce ea le dădu pe fete afară. Era pe cale să tragă draperia care-i separa pe cei doi pacienţi, când Bendix întrebă dacă o puteau lăsa aşa.

— Sper că nu te superi. Sunt un pic claustrofob. Şi tu ai televizorul, zise el.

— Desigur, acceptă Allegra, ridicând din umeri.

Ea şi Bendix se cunoşteau desigur, pentru că Stuart Endicott Academy, la fel ca Şcoala Duchesne, era o comunitate micuţă şi bine închegată formată din copiii extrem de avantajaţi ai elitelor. Oricum, spre deosebire de restul populaţiei feminine, ea nu leşina când era în prezenţa lui. I se părea că aspectul lui pur american e prea evident, prea semăna cu o vedetă de

Hollywood, prea era admirat de toată lumea. Bendix semăna cu sportivul din filmul Şcoala de sâmbătă, doar că era mai frumos. Şi Bendix nu era doar arătos, atletic şi adorat de toţi, era – şocant pentru un puşti cu privilegiile şi statutul său – bun. Allegra băgă de seamă că, departe de a fi un snob arogant ce se plimba ţanţoş pe holuri etalându-şi egoul imens, Bendix era într-adevăr bun cu toată lumea, chiar şi cu fratele ei Charles, ceea ce spunea ceva.

Totuşi, deşi cel mai splendid băiat din Endicott stătea să câţiva paşi de ea, privind videoclipuri muzicale împreună cu ea (de ce mama naibii cânta Eddie Murphy? Şi ce-o fi avut în cap când s-a îmbrăcat în cămaşa aia dungată?), Allegra nu-i acordă nicio atenţie.

Doi
Gemenii Van Alen

Când doctorul Perry sosi de la New York, conchise că Allegra este sănătoasă, iar ea se întoarse în dormitor a doua zi. Era în pauza dintre două ore, când observă că fratele ei vine direct spre ea.

— Am venit imediat cum am aflat, zise Charles Van Alen luând-o grijuliu de braţ. Cine a făcut asta? Eşti sigură că e totul în regulă? Cordelia e înnebunită…

Allegra îşi dădu ochii peste cap. Fratele ei geamăn era cam netot uneori. Nu numai pentru că insista să-i spună mamei lor pe numele mic, ci şi pentru că arbora toată faţada asta de mare protector. Mai ales că ea era mai înaltă decât el cu vreo cinci centimetri.

— Sunt bine, Charlie, serios.

Ştia că el nu suportă să fie strigat pe numele de alint din copilărie, dar nu se putu abţine. Era ultima persoană pe care dorea s-o vadă în acele momente.

Faţă de Allegra, Charles Van Alen era scund pentru vârsta lui. Gemenii erau complet diferiţi, el având părul brunet şi ochii reci şi cenuşii. Spre deosebire de colegii lui îmbrăcaţi normal, Charles purta cravată la ore şi avea o servietă de piele. Nu era foarte popular printre elevii de la Endicott, dar nu din cauza fumurilor din cap (deşi avea multe), ci în special din cauza

faptului că se plângea mereu de şcoală şi spunea tuturor că el nu ar avut ce căuta acolo dacă sora sa n-ar fi insistat să se transfere. Majoritatea elevilor îl considerau un gură-spartă enervant şi pompos, iar el, drept răspuns, se comporta de parcă toată lumea îi era inferioară.

Allegra ştia că nesiguranţa lui provine de în faptul că era cam scund. Dacă s-ar mai relaxa un pic – doctorii căzuseră de acord că încă nu-şi atinsese punctul maxim de creştere şi cu siguranţă avea să fie un băiat frumos. Figura lui era deocamdată puţin fadă. În câţiva ani, va avea un nas frumos, iar trăsăturile sale – ochii aceia cu privire intensă, fruntea lată – se vor aranja într-o simetrie armonioasă. Dar, deocamdată, Charles Van Alen era încă un tocilar îndesat, care făcea parte din echipa de dezbatere a şcolii.

În weekend fusese să Washington D.C. pentru etapa finală de oratorie, ceea ce pe Allegra o bucurase. Altfel, ştia că el ar fi făcui mare caz la clinică, probabil chiar ar fi insistat s-o transfere la un spital mai bun, În Massachusetts General sau ceva asemănător. Charlie era la fel de rău ca şi Cordelia când venea vorba despre a o proteja pe Allegra. Între ei doi, se simţea ca o păpuşă de porţelan: preţioasă, fragilă şi incapabilă să se descurce singură. Chestia asta o înnebunea.

— Lasă-mă pe mine… spuse el luându-i rucsacul.

— Pot să mi-l car singură. Dă-i drumul. Nu fi caraghios, izbucni ea.

Încercă să nu se simtă vinovată pentru privirea şocată şi îndurerată care apăru pe faţa lui.

Nu aşa vorbeai cu partenerul tău de legătură, dar nu se putea abţine. Pentru că Charlie era Mihail, desigur. După ceea ce se întâmplase în Florenţa, acum nu mai încăpea nicio îndoială – de atunci se născuseră fraţi gemeni în fiecare ciclu. Casa Arhivelor insistase ca asta să devină o practică obişnuită, astfel încât ceea ce se întâmplase atunci, acolo, să nu se mai repete niciodată. Astfel încât, chiar de la început, să nu mai existe dubii, întrebări şi greşeli.

Cu toate astea, de atunci, fiecare încarnare fusese mai groaznică decât cea anterioară. Allegra nu putea spune cu exactitate despre ce era vorba, dar, de-a lungul anilor, începuse să se simtă din ce în ce mai distanţată faţă de el. Nu doar din cauza a ceea ce se întâmplase atunci demult – ah, pe cine

minţea ea – totul avea legătură cu ceea ce se întâmplase în Florenţa. Nu şi-o va putea ierta niciodată. Niciodată. Fusese numai vina ei. Şi faptul că el o iubea în continuare – pentru totdeauna – peste ani şi secole – o făcea să se simtă mai degrabă plină de resentimente decât recunoscătoare. Dragostea lui era o povară. În urma a ceea ce se întâmplase între ei, în fiecare ciclu, credea din ce în ce mai mult că nu merita dragostea lui, iar resentimentele veneau însoţite de vină şi furie. Nu ştia de ce, dar devenea din ce în ce mai dificil să simtă pentru el ceea ce el încă simţea pentru ea.

Era chiar ironic. Ea fusese cea care greşise şi, totuşi, el era cel pedepsit Era foarte deprimant, şi în acea după-amiază de toamnă se simţi foarte departe de el.

— Nu, dă-mi voie, insistă el, trăgând de-o curea.

— Charlie, te rog! ţipă ea şi smuci rucsacul cu toată puterea, astfel încât acesta îi zbură din mână, iar el alunecă şi căzu pe iarbă.

Îi aruncă o privire aspră în timp ce se ridica, apoi îşi scutură pantalonii.

— Ce s-a întâmplat cu tine? şuieră el.

— Vreau doar – să mă laşi în pace!

Îşi ridică mâinile şi-şi ciufuli părul de frustrare.

— Dar eu… eu…

Ştiu. Tu mă iubeşti. Mereu m-ai iubit. Mă vei iubi întotdeauna. Ştiu, MihaiL Ştiu asta foarte bine.

— Gabrielle!

— Numele meu e Allegra! aproape că strigă ea.

De ce trebuia s-o strige pe numele ăla mereu? De ce trebuia să se comporte ca şi cum oamenii nu observaseră cât de obsedat era de ea? Desigur, niciunuia dintre puştii cu Sânge Albastru nu i se părea ciudat, din moment ce ştiau cine sunt, chiar dacă nu-şi făcuseră ieşirea oficială în societate; dar cei cu Sânge Roşu nu le cunoşteau istoria sau ceea ce însemnau ei unul pentru altul, şi asta o măcina. Nu mai trăiau în Egiptul Antic; era vorba de secolul douăzeci. Vremurile se schimbaseră. Şi totuşi, Conclavul reacţiona extrem de încet.

Uneori, Allegra dorea să-şi trăiască viaţa aşa cum era, fără povara istoriei nemuririi ei atârnându-i pe umeri – avea doar şaisprezece ani – în viaţa asta, cel puţin. S-o mai lase în pace. În anul 1985, în Endicott, Massachusetts, faptul că fratele tău

geamăn e îndrăgostit de tine era ceva scârbos şi dezgustător; şi Allegra începea să fie de acord cu cei cu Sânge Roşu.

— Tipul ăsta te deranjează cu ceva, Picioruş? o întrebă Bendix Chase, care se apropie de ei în timp ce clopoţelul suna a trei oară.

— Cumva tipul ăsta tocmai te-a strigat „Picioruş”? rosti Charles, după care rămase cu gura căscată.

— E în regulă, zise Allegra oftând. Bendix Chase, nu cred că l-ai cunoscut pe fratele meu, Charlie.

— Boboc? întrebă Bendix dând mâna cu Charles. Îmi pare bine că te cunosc.

— Nu. Suntem gemeni, răspunse Charles cu răceală. Şi sunt cu tine la seminarul despre Shakespeare.

— Sigur sunteţi rude? întrebă Bendix şi trase cu ochiul. Nu prea văd asemănarea.

Charles se înroşi.

— Normal că suntem siguri. Acum, te rog să ne scuzi, zise el, întorcându-se şi trăgând-o pe Allegra înspre el.

— Hei, hei – nu e nevoie să fi grosolan, rosti Bendix cu blândeţe. Ţi-a căzut cartea.

Îi dădu lui Charles înapoi un manual care îi scăpase din mână, când căzuse mai devreme. Charles nu-i mulţumi.

— Chiar nu e nevoie, Charlie, zise Allegra.

Se depărtă de el şi se apropie de Bendix, care o prinse de umeri.

— Draga mea, cred că azi avem un test la latină, spuse Bendix. Mergem?

Allegra îi permise sportivului s-o conducă. N-ar fi făcut niciodată asta dacă Charles n-ar fi fost atât de enervant. Bine-i făcuse. Îşi părăsi fratele geamăn, care rămase singur, uitându-se lung după ei.

Trei
Singura materie să care vampirii nu sunt buni

Allegra era una dintre cele mai bune eleve, dar la latină se prezenta sub orice critică. I se părea dificil să facă diferenţa între transpunerea adevărată şi cea inferioară, a celor cu Sânge Roşu, a Limbii Sacre, aşa că le încurca mereu. Latina avea

declinări şi trei genuri, ceea ce pentru ea n-avea niciun sens. Nu va putea diferenţia niciodată limba nemuritorilor de versiunea ei umană, cotidiană.

Se uită lung la D-ul cu minus încercuit cu roşu de pe testul ei. Era de tot rahatul. Dacă nu avea note bune, Cordelia o va retrage de la Endicott şi o va înscrie din nou să Duchesne. Avea să ajungă exact de unde plecase: practic, o prizonieră în măreţele aşteptări pe care mama ei şi le făcuse în legătură cu viitorul ei şi cu viitoarele ei contribuţii la neamul lor. Pe bune, Cordelia vorbea câteodată ca un demagog din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Nu că Allegra ar fi fost prezentă în ciclul de atunci, dar citise rapoartele de la Depozitar.

— Pffiii, e nasol, zise Bendix, trăgând cu ochiul la testul ei.

— Tu cât ai luat? întrebă ea, ridicând o sprânceană.

Cu un zâmbet infatuat, el îi flutură prin faţa ochilor un A+.

Of. De ce trebuia să fie atât de enervant de perfect? Mai mult decât cuvântul „perfect”, Allegra îi dispreţuia doar pe oamenii care-l personificau. Ura când oamenii îi ziceau că e perfectă, când nu puteau vedea dincolo de aspectul ei exterior, dincolo de valurile de păr blond strălucitor şi pielea bronzată. De ce făceau toţi atâta caz în jurul unor lucruri atât de superficiale, asta n-avea să înţeleagă niciodată. Ea considera că toată lumea e frumoasă – şi nu în sensul ridicol, cucernic, în care considera că toată lumea are un suflet frumos. Nu. Allegra credea într-adevăr că majoritatea oamenilor pe care-i cunoscuse erau plăcuţi privirii – cui îi păsa de un kilogram, două, pe ici-colo, sau un nas încovoiat sau un neg ciudat? Adora să privească oamenii. Considera că erau minunaţi.

Făcea parte din aceeaşi categorie ca Bendix, nu-i aşa? Era perfectă pentru a fi admirată şi, mai mult, îi plăcea toată lumea. Uneori obosea să fie în pielea ei.

— Dacă vrei, te pot ajuta cu latina, se oferi Bendix în timp ce-şi strângeau lucrurile şi ieşeau din clasă.

— Te oferi să-mi dai meditaţii?

Asta era o chestie neaşteptată. Un Sânge Roşu care se oferea să înveţe un vampir nemuritor noi şmecherii. Charlie ar râde în batjocură. Allegra scutură din cap.

— Mulţumesc, cred că mă voi descurca. Trebuie doar să tocesc substantivele.

— Cum vrei. Dar s-ar putea să nu ştii, având în vedere că abia

te-ai transferat aici, că dacă nu ai note bune, îţi poţi lua adio de la echipa de hochei şi de la campionatele de divizie, spuse Bendix deschizându-i uşa.

Tipul avea dreptate.

În următoarele săptămâni, Allegra se întâlni cu Bendix la bibliotecă, din două în două zile, pentru a lua lecţii de latină. Ceea ce începuse cu un efort sincer de a o ajuta pe Allegra să înveţe limba, încet-încet se transformă în discuţii prelungi despre tot şi toate: calitatea mâncării servită la cantină (groaznică), consideraţiile lor despre criza palestiniană, dacă piesa Abracadabra a celor de la Steve Miller Band era cel mai bun sau cel mai prost cântec scris vreodată (Bendix credea că e cel mai bun, Allegra votă că e cel mai prost).

Într-o seară, Bendix se aplecă peste manualul de latină şi oftă. Bretonul blond îi intra în ochi şi Allegra îşi înăbuşi dorinţa de a se întinde şi a-l da să o parte.

— Părinţii tăi vin la Ziua Părinţilor săptămâna viitoare? întrebă el. Eşti din New York, nu?

Allegra dădu din cap şi-l scutură în acelaşi timp.

— Mama vine, evident. N-ar pierde aşa ceva pentru nimic în lume. Tata… e plecat.

Era cel mai facil mod de a explica absenţa lui Lawrence.

— Ai tăi?

— Nu. Mama are o întâlnire cu consiliul de management, aşa că trebuie să rămână în San Francisco. Iar lui tata nu-i pasă. N-aş vrea să-i întrerup munca de creaţie.

— Tatăl tău e artist?

— Creează sculpturi din obiecte găsite. Până acum n-a vândut niciuna, probabil pentru că arată ca dracu', dar să nu-i spui.

— Nu pare să-ţi placă foarte mult de niciunul dintre ei, spuse Allegra pe un ton înţelegător.

Ea era foarte ataşată şi de Cordelia şi de Lawrence. Doar că nu-l mai văzuse pe Lawrence de ani de zile, iar Cordelia se metamorfozase într-o bătrânică agitată, cu voce stridentă.

— Asta e treaba. Mie chiar îmi plac părinţii mei, dar se pare că ei nu au avut niciodată timp pentru mine. Ups, chiar am zis asta? Detest să mă autocompătimesc.

Allegra zâmbi. Deschise manualul de latină.

— Dacă vrei, o împart pe Cordelia cu line. Adoră să se

întâlnească cu prietenii mei. Dar nu pot vorbi şi în numele lui Charlie.

— Ce are fratele tău cu mine, apropo? Nu i-am făcut niciodată nimic, zise el cu o expresie îngrijorată pe faţă.

— Ah… el va… trece peste asta, spuse Allegra, apoi tuşi. Oricum… ne întoarcem la latină?

— Deci ieşiţi împreună sau nu? întrebă Birdie, când Allegra intră în dormitorul pe care-l împărţeau amândouă, la puţin timp după miezul nopţii.

— Să ieşim împreună? Cine? Despre ce vorbeşti? întrebă Allegra roşind uşor şi lăsând jos cărţile.

N-ajunseseră încă să declinări. În schimb, îşi petrecuseră după-amiaza vorbind despre avantajele de a fi crescut în San Francisco versus New York. Allegra, după o viaţă întreagă petrecută în Manhattan, argumentase că „oraşul" era superior din toate punctele de vedere – evenimente culturale, muzee, restaurante – în timp ce Bendix îşi apărase oraşul din golf pentru vremea ceţoasă, frumuseţea intrinsecă şi politicile liberale. Niciunul dintre ei nu reuşise să-l convingă pe celălalt.

— Vorbeşti de mine şi Ben? o întrebă pe Birdie. Crezi că formăm un cuplu?

— Ah, acum a devenit „Ben". Curând îl vei striga Benny, o tachină prietena ei, răsucindu-şi o ţigară din ierburi.

Era ultima modă. Pe Allegra n-o deranja, doar că împuţeau camera şi Birdie avea obiceiul să dea cu prea mult spray de cameră pentru a acoperi mirosul în timpul inspecţiilor. Drept rezultat, camera lor mirosea mereu ca o toaletă.

Allegra se strâmbă.

— Nicio şansă. Suntem prieteni

Colega ei de cameră suflă un inel de fum Imens.

— Te rog, toată lumea a observat cum vă comportaţi unul cu altul.

— Poftim? Glumeşti?

În plus, arătaţi ridicol de perfecţi împreună, spuse Birdie cu o grimasă.

Ştia că Allegra nu suporta „cuvântul care începea cu p".

— Dumnezeule! se cutremură Allegra.

Nu-l privise astfel pe Ben. Îi plăcea să aibă pe cineva cu care să vorbească şi îi plăcea compania lui. Şi în plus, nu ar putea fi niciodată împreună – nu ar putea avea niciodată sentimente

pentru el, nu în acel sens. Birdie era cu Sânge Roşu; nu ştia ce vorbeşte.

— Serios? S-ar putea întâmpla lucruri mai mai grave decât să te întâlneşti tu cu el. Familia lui tocmai şi-a vândut compania pentru două miliarde de dolari. N-ai văzut ziarul de azi? întrebă Birdie, aruncând Wall Street Journal spre Allegra.

Allegra citi ştirea de pe prima pagină, care oferea detalii cu privire să cumpărarea de către Allied Corporation a grupului de companii Bendix şi se minună de modestia lui Ben. Mama lui avea o „întâlnire de afaceri", de aceea nu putea ajunge să Ziua Părinţilor. Mai degrabă o conferinţă cu acţionarii majoritari.

— Sunt putred de bogaţi. Nu-i de mirare că a luat numele familiei din partea mamei. Ei au caşcavalul.

— Birdie, nu fi vulgară, o certă Allegra.

Chiar şi la Endicott, era considerat de prost gust să comentezi originile cuiva. Dar, după ce citi ştirea, nu se putu abţine să nu-i placă şi mai mult pe Ben. Nu pentru că descoperise că e bogat – ei nu-i păsase niciodată prea mult de bani, deşi niciodată nu trăise fără ei – ci pentru că, dată fiind influenţa mediului din care provenea, era modest şi cu picioarele pe pământ

Şi, după ce vorbise cu el în seara aceea, avusese sentimentul că pe Bendix Chase nu l-ar fi deranjat deloc să aibă mai puţin din ceea ce le păsa oamenilor foarte mult, dacă asta însemna să aibă un pic mai mult din ceea ce conta cu adevărat.

Patru
Societatea Poeţilor şi Aventurierilor

Mai târziu în acea săptămână, Allegra era aproape adormită când auzi un zgomot dincolo de fereastră. Clipi din ochi, nedumerită. Era un sunet uşor, ca un zornăit. Pietricele. Urmat de o serie de chicoteli. Se îndreptă spre fereastră şi-o deschise.

— Ce se întâmplă? întrebă ea, uşor enervată.

Un grup de străini cu glugi pe cap stătea sub fereastra ei. Cu o voce ameninţătoare, figura cea mai înaltă rosti ca o incantaţie lugubră:

— Allegra Van Alen, viitorul te aşteaptă. Ah, sigur. Uitase, deşi Birdie o avertizase acum o săptămână. Era Noaptea Desemnării.

Noaptea în care cea mai prestigioasă societate secretă de la Endicott, Peithologian, îşi iniţia noii membri. Observă că patul colegei ei era gol, ceea ce însemna că Birdie deja participa să festivităţile nopţii, deoarece, evident, era membră.

Allegra le strigă „Cobor imediat!”, exact când alte persoane purtând glugi intrară în cameră şi îi acoperiră şi ei capul cu o glugă. Acum era răpită oficial.

Când îi scoaseră gluga, Allegra observă se află într-un luminiş dintr-o pădure. În apropiere era un foc în aer liber, iar ea stătea în genunchi, împreună cu un grup de noi recruţi.

Liderul cu glugă îi oferi un potir aurit, plin cu un lichid roşiatic.

— Bea din cupa Cunoaşterii, îi porunci el. Degetele li se atinseră când el îi dădu cupa, iar Allegra se strădui să nu chicotească atunci când luă o gură. Votcă şi 7-Up. Nu era rău.

— Arăţi caraghios în roba aia, îi şopti ea, deoarece îi recunoscuse vocea, în momentul în care o strigase să apară la fereastră.

— Şşşş! răspunse Bendix, abţinându-se să rândul lui să nu izbucnească în râs.

Ea dădu cupa persoanei de alături, întrebându-se cine mai fusese ales. După ce toţi membrii proaspăt racolaţi băură din pocal, Bendix ridică paharul pentru un toast.

— Au băut focul Iluminării! Bine aţi venit în sânul Peithologian, noilor Poeţi şi Aventurieri! Acum să dansăm în pădure, precum nimfele lui Bahus!

Undeva mai în spate, cineva bătu un gong, ciur răsună în pădure cu un ecou.

— Nimfele lui Bahus? întrebă ea pe un ton sceptic.

— E o chestie grecească… ridică el din umeri.

Membrii îşi dăduseră glugile jos, deşi majoritatea încă purta robele. Mai multe pahare de plastic, pline de votcă şi 7-Up, trecură din mană în mână.

— Asta se întâmplă când devii membru Peithologian? întrebă Allegra privind în jurul ei să mulţimea ameţită şi veselă. Fentezi ora stingerii şi dansezi în jurul focului?

— Nu uita cocteilurile ieftine. Foarte important, spuse Bendix.

— Asta e tot? Atâta agitaţie pentru asta?

Ea râse. În şcoală, membrii Peithologian aveau o reputaţie excelentă, apărată ca ochii din cap.

— Cam asta e. Ah, şi în fiecare trimestru avem o adunare

formală.

— Bineînţeles.

— Şi mai apoi avem Concursul anual de Poezie Proastă.

— Deci în mare sunt doar… prostioare? întrebă Allegra, deşi ştia răspunsul.

— De ce? Dar ce e atât de important ce faceţi voi acolo, în Comisia aia a voastră?

Ştia că e membră a Comisiei. Bineînţeles că aveau una şi la Endicott, din moment ce şcoala avea un număr destul de mare de elevi cu Sânge Albastru. Se uită la noii recruţi din jurul ei şi fu dezamăgită când nu-l văzu pe fratele ei printre figurile emoţionate. Ştia că Charlie n-ar fi fost niciodată ales, dar, cu toate astea, se simţea prost. Membrii Peithologian erau unul dintre motivele pentru care fratele ei geamăn ura şcoala asta atât de mult. La Endicott, nimeni nu dădea doi bani pe Comisie. Toţi voiau să facă parte din societate Peithologian.

— Facem cam aceleaşi lucruri… zise Allegra şi ridică din umeri.

— Mda, aşa mă gândeam şi eu. Cineva ar trebui să reînvie vechile tradiţii. Ştii tu, sicrie, crime. Trafic de influenţă.

Ridică sugestiv de mai multe ori din sprâncene şi sorbi din paharul său supradimensionat.

— Uite-l şi pe Texas. Forsyth! Stai puţin! Scuză-mă! îi zise el.

Bendix se îndreptă spre Forsyth Llewellyn, care îndeplinea funcţia de consilier universitar în cadrul societăţii.

Allegra ridică paharul în cinstea lui Forsyth, care îi răspunse cu o plecăciune curtenitoare a capului. Acesta preda engleza celor din primul an, iar ea-l văzuse de câteva ori prin campus. Normal că îşi aduse aminte de el. N-avea cum să-i uite pe cei care fuseseră chemaţi pentru ciclul în care avuseseră loc evenimentele de la Florenţa.

Petrecerea continuă o oră şi ceva până când Bendix le strigă:

— Scuzaţi-mă, scuzaţi-mă!

Mulţimea se linişti şi el aşteptă până când toată lumea era atentă.

— Acum este timpul să aducem un omagiu şi să spunem câteva cuvinte în cinstea fondatorului societăţii.

Membrii veterani îşi ridicară paharele spre cer şi recitară la unison poemul Pasărea de Killington Jones: „Cred că n-am auzit

niciodată / un cântec mai frumos ca al păsării / cu pene moi şi cioc de-un roşu strălucitor / cuibul pe care-l face pentru a-şi odihni capul / doar Dumnezeu poate crea o pasăre/dar până şi eu pot scrie un rahat.”

— Aşa! Bendix radia. Să înceapă Concursul de Poezie Proastă!

Allegra ascultă amuzată o succesiune de aşa-zişi poeţi, care recitară o grămadă de versuri execrabile în faţa mulţimii care huiduia, Bendix avu un succes monstru cu al său poem Ultimul cântec al pescarului la copcă pe banchizele din Norvegia de altădată. Era groaznic, într-un mod tragicomic, şi câştigă premiul întâi.

Când termină, veni lângă ea.

— Felicitări! Eşti amuzant! zise ea, lovindu-l uşor cu palma în piept.

El îi prinse mâna şi o privi în ochi.

— Ben – opreşte-te! Dă-mi drumul, spuse ea zâmbind, deşi îi plăcea să-i simtă greutatea mâinii în jurul ei.

Îi plăcea de Ben – da, acum era Ben – Bendix suna atât de serios şi de diferit faţă de caracterul său haios – şi n-o deranja că el o numise Picioruş – îi plăcea. Era neserios. Era ceva ce ei nu-i stătea în fire. El vedea o latură a ei pe care n-o văzuse nimeni. Pentru cei cu Sânge Albastru, ea mereu va fi Gabrielle, Virtuosul, Responsabilul, Regina lor, Mama lor, Salvatoarea lor. Dar pentru Bendix Chase, ea nu era nici măcar Allegra Van Alen, ci doar Picioruş. O făcea să se simtă tânără, periculoasă şi nechibzuită. Calităţi care nu i se aplicau lui Gabrielle.

Şi în plus, era foarte, foarte simpatic.

— Vino încoace, şopti ea, trăgându-l de mâneca robei caraghioase pe care o purta, mai aproape de ea.

— Cum?

Ea-l trase mai aproape, iar privirea lui deveni mai tandră imediat ce-şi dădu seama ce dorea de la el. Avea cea mai blândă privire albastră pe care-o văzuse vreodată. Era atât de frumos, băiatul ăsta, cel mai frumos băiat din lume – iar când ea îşi ridică faţa, el se aplecă uşor pentru a-i veni în întâmpinare la jumătatea drumului, braţele lui înconjurându-i talia şi strângând-o aproape.

A fost doar un sărut, dar ea ştia deja că aveau să urmeze şi altele.

Ben murmură:

— Ţi-a luat ceva vreme să te gândeşti, Picioruş.
— Mmm… îi răspunse ea.
Voia ca totul să se întâmple pas cu pas. Dar ce rău făcea? Era un simplu om. Era doar un flirt; cel mult avea să devină însoţitorul ei uman. Avusese mulţi însoţitori dea lungul vieţilor ei.

Allegra era încă îmbujorată de sărutul lui Ben când se întoarse în cameră, unde dădu peste fratele ei.
— Unde ai fost? o interogă Charles. Te-am căutat. Ai lipsit de la întrunirea Comisiei din seara asta.
— Da? A fost în seara asta? Am uitat. Am fost ocupată.
— Cu ce? Nu-mi spune că ai devenit membră a acelei societăţi tembele? o batjocori Charles.
— Nu e tembelă, Charlie. Adică, normal că e prostească, dar nu e tembelă. E o diferenţă, i-o întoarse ea.
— E doar o copie umană ieftină a Comisiei. Noi am fost primii aici.
— Probabil, ridică ea din umeri. Dar ei dau petreceri mai mişto.
— Ce s-a întâmplat cu tine? o întrebă Charles exasperat.
Pentru o secundă, îl compătimi.
— Nimic, Charlie. Te rog, nu aici.
Scutură din nou din cap.
— Allegra, trebuie să vorbim.
— Nu avem ce vorbi. Despre ce să vorbim?
— Cordelia… vine duminică pentru Ziua Părinţilor.
— Atunci salut-o pe mama şi din partea mea.
Şi cu asta, Allegra dispăru în dormitor, fără să mai spună nimic altceva. Seara aceea fusese plină de promisiuni. O vreme, când glumise cu membrii Peithologian, când îl sărutase pe Bendix, reuşise să se amăgească că e doar o fată obişnuită de şaisprezece ani, Dar o singură conversaţie cu Charles îl împrăştiase toate iluziile care-i mai rămăseseră, cum că avea să se simtă bine vreodată în viaţa asta.

Cinci
Fiul mamei sale

Singurul lucru pe care Charles Van Alen îl îndrăgea la Cordelia, mama lui, mama lui din acest ciclu, era faptul că aceasta era unica persoană din viaţa sa care nu-l striga pe numele ăla stupid de alint.

— Charles, am avut impresia că sora ta nu ni se va alătura azi, zise ea, turnându-i o ceaşcă de ceai.

Era Ziua Părinţilor şi campusul era gol, deoarece finanţatorii întregii şcoli – cei care plăteau taxele de şcolarizare exorbitante – veniseră să-şi viziteze progeniturile şi să le facă cinste cu o masă la unul dintre cele mai scumpe restaurante din oraş. Cordelia ajunsese un pic mai devreme şi îl luase pe Charles să masă să cel mai renumit hotel.

El se lăsă pe spate în scaunul nu prea confortabil. De ce oare femeile insistau cu această uzanţă ridicolă?

— I-am lăsat un bilet să-i aduc aminte. Dar în ultimul timp a fost… preocupată.

— Chiar aşa? întrebă Cordelia, ţuguindu-şi buzele.

Era micuţă şi fragilă, dar avea limba ascuţită; şi chiar dacă avea un statut inferior în Conclav, se bucura totuşi de destulă influenţă şi reuşise ca în acest ciclu să-l ia în grija ei.

— Spune-mi, te rog, ce anume o distrage pe Allegra?

Charles se încruntă.

— Are un nou prieten… unul pe care l-ar putea face însoţitorul ei uman.

El nu ar fi recunoscut niciodată că era gelos pe un Sânge Roşu, dar nu mai putea rezista. Mai întâi, indiferenţa ei rece. Acum, aversiunea evidentă. Allegra se îndepărta de el, iar el nu ştia motivul. Voia cu disperare să o ţină aproape. Era singurul lucru pe care şi-l dorise.

Dar se părea că Allegra dorea exact opusul. Lasă-mă în pace. Nu aici. Pleacă. Erau singurele cuvinte pe care i le mai spunea. Nu mai suporta. Parcă îl ura. De ce? Ce îi făcuse? Nimic, doar o iubea. Nu voia să recunoască în faţa Cordeliei că nu ştia unde îşi petrecea weekendul, că nu ştia unde este şi nici bătut n-avea de gând să se coboare să nivelul la care să folosească glom-ul pentru a afla. Allegro era inima lui. Ea ar trebui să vină să el. Ea ar trebui să-şi dorească să fie cu el. Şi totuşi, ea nu-şi dorea. Îi spusese extrem de clar.

— E doar o pasiune trecătoare. Doar dorinţa sângelui. Nimic îngrijorător, îl asigură Cordelia. Ar trebui s-o laşi în pace. A

trecut prin multe.

Charles ştia ce voia mama sa să spună – că Gabrielle avea nevoie de timp pentru a se vindeca. Deşi Florenţa devenise doar o amintire îndepărtată, durerea – măsurile înfiorătoare pe care le luase – normal, şi Lawrence era de vină – încă stăruia. Deja trecuseră aproape cinci sute de ani. Nu avea să mai fie niciodată aceeaşi? Şi nici măcar nu ştia întregul adevăr.

— Cu cât o presezi mai mult, cu atât se va agita mai tare. Mai bine las-o să aleagă singură. Te va alege pe tine.

— De data asta e ceva diferit, zise el cu îndoială, amestecând în ceai. Mi-e teamă că… s-ar putea chiar să-l iubească.

— Prostii. E om. Nu e nimic. Ştii asta, argumentă Cordelia. E doar de amuzament. Se va întoarce să tine. Aşa face mereu. Crede-mă, Charles. Trebuie să laşi lucrurile să se întâmple. Nu interveni; asta va duce la o înstrăinare şi mai puternică între voi. Acum, Allegra are nevoie de libertate.

— Sper să ai dreptate, mamă, zise Charles posomorât. O să stau deoparte deocamdată. Dar, dacă te înşeli, n-o să te iert niciodată.

Şase
Sărutul însoţitorului uman

Fetele nu aveau voie în căminele băieţilor după ora stingerii, iar Allegra trebui să se furişeze pe scara de incendiu. Era destul de uşor să sari de pe scară pe pervaz şi să baţi apoi în fereastră.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Bendix, ajutând-o să intre în cameră. Nu e aşa simplu să urci aici.

Ea zâmbi. Era destul de uşor pentru un vampir, dar bineînţeles că el nu trebuia să ştie asta. Se uită de jur-împrejur, prin camera lui, care arăta ca lovită de tornadă. Băieţii ăştia!

— Unde e colegul tău?

— L-am trimis să plimbare. Aveam eu un presentiment că o să vii în vizită.

El zâmbi şi se îndreptă spre casetofon să pună nişte muzică. Nu Grateful Dead sau Van Morrison, slavă Domnului, ci Miles Davis, Bitches Brew.

Allegra se aşeză pe pat, simţindu-se brusc sfioasă. Deşi în decurs de o lună se sărutaseră de multe ori, încât îşi simţea mereu buzele arzând, tot era emoţionată gândindu-se ce avea să facă. Aşa că, în loc să se uite să el, începu să examineze

rafturile cu cărţi. Pe perete avea o fotografie. Nu un poster. O litografie.

— Iţi place Basquiat?

— În prezent e promovat în exces, dar îmi place.

— Nu mă gândeam că eşti colecţionar.

— Bănuiesc că nu mă cunoşti aşa de bine, spuse el, aşezându-se pe scaunul de să birou,

Purta un tricou alb şi pantaloni scurţi, iar părul era ud după duş.

— De ce stai aşa departe? întrebă ea, făcând un semn spre locul gol de lângă ea.

El veni mai aproape şi se îmbrăţişară; ea-l trase lângă pieptul ei pentru a-i putea adulmeca mirosul atrăgător de bărbat, detergent de rufe, săpun revigorant şi un pic de aftershave.

— Hei, spuse Ben, aplecându-se peste ea.

Îşi dădu jos tricoul şi-l aruncă într-un colţ.

Avea pieptul lat, bine sculptat şi definit. Allegra se înfioră când îşi plimbă mâinile pe pielea lui.

Era pe punctul de a-şi da bluza jos, când el o opri. Îi luă mâinile şi i le îndepărtă cu blândeţe, apoi îi desfăcu cu dinţii fiecare nasture de să pijama. Ea izbucni în râs când îi observă faţa surprinsă să vederea furoului de dedesubt.

— Şmecherie!

— M-am gândit să-ţi fac viaţa mai grea.

— Mmm.

El dădu să o parte bretelele furoului şi se lipi de pieptul ei, iar ea îl trase mai aproape pentru a ajunge cu mâinile să marginea pantalonilor lui scurţi. O sărută pe gât, pe piept şi-i simţi întreaga greutate apăsând-o, apoi îşi încolăci picioarele în jurul mijlocului său.

Niciunul nu scotea vreun cuvânt. Apoi Allegra îi şopti:

— E ceva ce nu ştii despre mine.

— Ce e? întrebă el cu glasul înecat de dorinţă.

Asta era. Acum era momentul. De acea venise în camera lui. Îşi ridică bărbia pentru ca el s-o poată vedea mai bine. Apoi îşi scoase colţii.

El o privi curios, dar fără teamă.

— Eşti un…

— Vampir. Da. Nu ţi-e teamă?

— Nu, recunoscu el şi scutură din cap. Poate că ar trebui să-

mi fie, dar simt că… privesc fiinţa ta adevărată. De parcă văd cine eşti cu adevărat, pentru prima oară. Şi eşti frumoasă. Mai inimoasă, dacă e posibil aşa ceva

— Când un vampir suge sângele pentru prima oară, el îşi însemnează fiinţa umană ca fiind însoţitorul său. Tu ai fi… al meu, explică ea.

Dumnezeule, îl dorea atât de mult. Putea mirosi sângele curgând pe sub piele, deja putea să spună că avea să fie delicios şi plin de viaţă – plin de acea forţă a vieţii, unică şi vitală. Voia ca el să devină parte din ea, voia să fie înăuntrul lui şi să se contopească cu el. Îl dorea acum.

— Picioruş, mă întrebi cumva dacă vreau să ieşim împreună? glumi el.

— E mai mult decât atât, spuse ea tandră. Vei fi al meu întreaga ta viaţă. Nu vei mai putea iubi pe nimeni altcineva.

De ce îi spunea toate secretele legate de Sărutul Sacru? Muşcă-l odată, să terminăm cu asta. Şi totuşi voia – voia să-i dea o şansă. O şansă să-şi aleagă propriul destin.

— Nu vei simţi durere, zise ea.

— Ah, dar vreau să simt durere, zise el, uitându-se în ochii ei. Răneşte-mă, te rog.

— Asta nu e de glumă, Ben. Chiar vrei să…?

El dădu din cap. Alesese.

— Da, mă bag. Orice ar fi. Atâta timp cât înseamnă că voi fi mereu cu tine.

Ea îl sărută să baza gâtului. Făcu apoi o scurtă pauză şi îl tachină uşor cu colţii, împungându-i pielea. Simţea cum el devine din ce în ce mai excitat şi, la momentul potrivit, îl muşcă, atât cât putu de tare. El se încordă şi se trase mai aproape, cu mâinile înconjurându-i talia şi trupurile lor se uniră.

Îi bău sângele.

Era minunat, mai frumos decât îşi imaginase. Era grozav şi ea-i văzu fiecare amintire, îi află toate secretele – nu că ar fi avut prea multe – era ca o carte deschisă, plini de lumină şi dragoste.

Apoi ceva îngrozitor se întâmplă.

Totul era o greşeală. Sângele – ce avea în sânge? Dumnezeule – ce era asta? Otravă? Fusese însemnat de un alt vampir? N-avea cum să fie – nu văzuse niciun semn, nimic care să indice că…

Nu. Nu era otravă.

Era o închipuire din glom.

Văzu…

Ţinea în braţe un copilaş. Era fetiţa ei… întrezări numele ei… Schuyler? Unde mai auzise numele ăsta? Era plină de bucurie şi lumină şi fericire… nu se mai simţise niciodată atât de fericită sau atât de vie, îşi ridică privirea, iar lângă ea îl văzu pe Bem ţinând-o de mână şi zâmbind, dar apoi…

Mai văzu o altă imagine… câţiva ani mai târziu…

Zăcea într-un pat de spital Era în comă, spuneau doctorii. N-avea nicio şansă să-şi mai revină, Lângă ea, Charlie suspina. Avea părul brunet, cu fire grizonante. Nicio şansă de recuperare? Dar de ce? Ce se întâmplase? Ce se întâmpla? Şi unde era Ben?

De ce zăcea într-un pat de spital? Ce avea? Era moartă? Dar vampirii nu mor. Atunci ce se întâmplase? Şi acea suferinţă groaznică întipărită pe chipul fratelui ei! Nu-l mai văzuse niciodată atât de nefericit.

Şi unde era copilaşul ei? Unde era frumoasa ei fetiţă brunetă? Fetiţa care avea părul negru al lui Charles şi ochii albaştri ai lui Ben. Unde era fata ei frumoasă? Unde era soţul ei?

Ce era asta?

Ce viziuni avea?

Viitorul ei?

Ieşi din transă. Înapoi în căminul băieţilor, deasupra primului ei însoţitor uman.

— Nu te opri… spuse Bendix, privind-o cu ochi visători.

Deja simţea efectele soporifice ale aşa-numitei Caerimonia Osculor.

— De ce te-ai oprit…? şopti el.

Apoi adormi.

Allegra se îmbrăcă şi-şi adună lucrurile. Ce văzuse? Ce se întâmplase? Tot ce ştia era că trebuia să plece de acolo cât mai repede.

Şapte
Bolnav de dragoste

Timp de două săptămâni, Allegra nu se dădu jos din pat şi nici nu primi vreun vizitator. Refuză să mănânce, să meargă la ore şi respinse toate rugăminţile – din partea profesorilor, consilierului, colegei de cameră, colegelor de echipă. Campionatele de hochei pe iarbă au venit şi s-au dus fără ca Allegra să ia parte să ele (Endicott a pierdut cu 4—2). Nu voia să vadă pe nimeni, în special pe Ben, care trimisese zeci şi zeci de buchete de trandafiri şi-i lăsase nenumărate mesaje pe robotul telefonic. În schimb, ea îşi petrecea vremea stând ghemuită sub cuvertura înflorată, singură şi disperată. N-avea nici cea mai vagă idee ce anume i se întâmplase, doar că nu mai putea ţine piept vieţii ei. Nu mai putea da ochii cu Ben. Nu mai voia să se gândească să nimic. Voia doar să doarmă. Sau să stea trează în întuneric.

În cele din urmă, permise unui vizitator să intre în cameră.

Charles se aşeză pe scaunul tip fluture aşezat în partea opusă patului şi îşi privi sora cu un ochi atent. Vreme îndelungată nu zise nimic, cercetându-i părul răvăşit, cearcănele udând din jurul ochilor, nuanţa vineţie a buzelor care îi spunea că este deshidratată. Sange azul abia o mai ţinea în viaţă.

— Tu mi-ai făcut asta, scrâşni ea. Este vina ta.

Era singura explicaţie. Doar Charles era îndeajuns de puternic pentru asta. Sigur exista un motiv pentru ceea ce se întâmplase. Sigur era Charles.

— N-am nicio idee despre ce vorbeşti, opuse el, aplecându-se spre ea. Allegra! Uită-te la tine! Ce s-a întâmplat?

— l-ai otrăvit sângele, îl acuză ea.

— N-am făcut aşa ceva. Iar dacă sângele său era însemnat, tu ai fi acum să spital, nu aici.

Se ridică şi trase draperiile. Allegra se chirci de la explozia de lumină care pătrunse în cameră.

— Asta s-a întâmplat? L-ai făcut pe om însoţitorul tău uman?

El îşi strânse pumnii, iar ea observă cât de greu îi fusese să spună acele cuvinte.

— Jură că nu ai avut nimic de-a face cu asta, zise ea. Jură.

Charles scutură din cap. Nu-l mai văzuse niciodată aşa de

trist.

— N-aş face niciodată rău cuiva drag ţie şi nu m-aş pune niciodată în calea… fericirii tale. Doar mi-aş dori să nu mă mai desconsideri.

Ea închise ochii şi se cutremură. Îi spusese adevărul. Şi dacă Charles spunea adevărul, atunci ea trebuia să înfrunte acest adevăr. Şi anume că închipuirea ei era de fapt un avertisment.

— Ce ai văzut, Allegra?

Ea se întoarse cu faţa să perete. Nu-i putea spune. Nu voia. Era prea îngrozitor.

— Ce anume te sperie aşa de rău? întrebă el tandru.

Charles îngenunche să capul patului şi îşi împreună mâinile.

Allegra închise ochii şi văzu din nou teribila închipuire. Acum ştia ce înseamnă. Nu era moartă în vis. Era adormită. Avea să doarmă ani de-a rândul. Mai mult de un deceniu. Se va ofili şi va dormi, iar fiica ei avea să crească fără mamă. Fiica ei va creşte singură, o orfană, o pupilă sub tutela Cordeliei.

În ceea ce-l priveşte pe Ben – ce se întâmplase cu el? Ce însemna faptul că nu mai apărea în a doua închipuire? Pentru că era sigură că el e tatăl copilului ei. Fetiţa avea ochii lui albaştri şi blânzi. Era acolo când o născuse. În sufletul ei, Allegra era sigură, deşi mintea îi era împietrită în faţa acestei imposibilităţi. Avea să aducă pe lume copilul lor. O metisă. O monstruozitate. Un păcat împotriva Codului Vampirilor. Un cod căruia ea îi pusese bazele şi ajutase să aplicarea lui. Vampirii nu posedau darul de a crea o altă viaţă; binecuvântarea asta era rezervată doar copiilor umani ai Atotputernicului. Şi totuşi se întâmplase… dar cum?

Undeva, în străfundurile sufletului şi sângelui ei, ştia răspunsul. Era ascuns undeva în trecutul ei… într-o viaţă anterioară pe care ea nu suporta să şi-o amintească.

Ce se va întâmpla cu Ben? Charles îl va ucide? Unde era? De ce nu apărea în cea de-a doua închipuire?

Nu mai văzuse aşa ceva până acum. Nu poseda darul clarviziunii, precum Străjerul.

Charles se întinse să-i apuce mâna.

— Despre orice ar fi vorba, orice s-ar fi în tâmplat, orice ai văzut, nu ai de ce să-ţi fie teamă. Nu trebuie să-ţi fie teamă de mine. Niciodată, şopti el. Ştii că…

— Charlie… oftă ea deschizând ochii,

— Charles.

— Charles.

Se uită să el, să ochii lui gri-albaştri încadraţi de părul negru şi bogat. Într-un finali îi spuse ce credea, ce simţise de atâta timp şi ţinuse secret.

— Nu merit dragostea ta. Nu o mai merit. Nu de când…

El scutură încet din cap.

— Normal că meriţi. Ai fost a mea din vremuri imemoriale. Suntem meniţi unul altuia.

O strânse mai tare de mână, dar era o strângere tandră, nu posesivă.

Atunci Allegra înţelese, în sfârşit. Exista o modalitate de a pune capăt acestei situaţii. De a opri spirala descendentă la care fusese martoră. De a împiedica viitorul groaznic. De a-l ţine în viaţă pe Bendix. Pentru că, în cea de-a doua închipuire, ştia, ştia că e mort. Trebuia să oprească tragedia care era sigură că avea să se întâmple dacă va continua să îşi iubească însoţitorul uman. Pentru că îl iubea pe Bendix, ştia asta acum, înţelesese că la mijloc era vorba despre iubire. Nu simpla poftă de sânge care ţinea un vampir legat de însoţitorul său uman, ci dragoste. Propriul ei sânge, sângele ei albastru nemuritor, încercase s-o împiedice să mai aibă aceste sentimente. Conjurase o viziune a viitorului ei, pentru a-i arăta ce se va întâmpla dacă dragostea va persista.

Dragostea ei o va nenoroci. Va distruge totul. Îi va lua şi viaţa ei şi viaţa lui şi o va lăsa pe fiica lor singură şi fără apărare.

Nu trebuia să-l iubească pe Bendix. Nu trebuia să sfârşească inutilă, în comă. Fiica ei – simţi o tristeţe pătrunzătoare, ca şi cum îi era extrem de dor de fata nenăscută încă – fiica ei nu va exista niciodată. N-avea să se-ntâmple niciodată.

Exista o cale să iasă din această situaţie, Putea efectua legătura cu Charles. Îşi putea relua încă o dată locul lângă el, fiind Gabrielle, care i se cuvenea de drept în acel moment, acceptă întreaga apăsare – istoria lor, siguranţa dată de Adunare, moştenirea lor; ea era Regina şi Salvatoarea lor. Pentru o clipă, îşi simţi din nou adevărata identitate. Alergase atât de repede în direcţia opună, încât uitase că nu există niciun loc în univers unde se putea ascunde de ceea ce trebuia să facă. De îndatorirea ei.

Chiar atunci se hotărî să nu se mai întâlnească niciodată cu

Bendix. Să-l protejeze, să se protejeze pe sine, trebuia să-şi ia adio. Se sfârşise. Îl va iubi mereu, dar nu va da curs acestei iubiri. Cu timpul, va uita. Avea tot timpul din lume la dispoziţie.

Charles o ţinea încă de mână.

Greşise când îl respinsese pe Charles, îl îndepărtase, se chircise sub atingerile sale. Acum înţelegea. Eterna lui dragoste nu reprezenta o povară, ci un dar. Era stăpâna inimii lui. Era o responsabilitate pe care o putea onora. Va alege siguranţa.

Îi atinse obrazul cu tandreţe. Mihail. Era tot ce avea nevoie să-i transmită, iar el înţelese.

Cercul de foc

Florenţa
Decembrie

Unu
Ceva albastru

Schuyler Van Alen nu se considerase niciodată genul de fată care avea să ne îmbrace în rochie de mireasă, aşa că rămase uluită să descopere că devenise centrul atenţiei în elegantul magazin de rochii pe care-l vizita în acea dimineaţă. Dacă la început se simţise intimidată şi nu-şi găsea locul în magazinul liniştit, cu podele marmorate şi lumini difuze, vânzătoarele amabile o făcură să se simtă în largul ei. Erau mai mult decât nerăbdătoare s-o ajute imediat ce ea le spuse ce anume căuta. Tuturor le plăceau nunţile, iar Florenţa era unul dintre cele mai romantice locuri de pe pământ pentru a organiza una.

Erau în oraş doar de câteva zile, dar Schuyler se familiarizase deja cu locul, luându-şi ca repere bazilica de marmură a Domului şi bolţile minunatului Ponte Vecchio. Se simţea de parcă ar fi păşit într-un platou de filmare. Florenţa nu era doar superbă, dar avea şi o atmosferă de film, cu privelişti uluitoare pline de grandoare şi, având în vedere că era noiembrie, străzile întortocheate erau reci şi relativ pustii, fără turiştii iubitori de artă, ceea ce îi conferea un aer melancolic.

Întreaga săptămână, Jack fusese misterios şi nu scosese niciun cuvânt, iar în acea dimineaţă plecase valvârtej fără să-i spună unde se duce. Schuyler îl lăsa să aibă secretele lui; îi pregătea şi ea propria surpriză. Chiar dacă ceremonia lor avea să fie una simplă, în ani-lumină distanţă de pompoasa petrecere organizată de Lizbet Tilton pentru Mimi in Catedrala Sfântul Ioan cel Divin din New York, Schuyler simţea totuşi nevoia internă pe care o simte orice femeie de a fi ceva special. Nu se putea uni cu Jack fără să aibă o rochie adecvată. În continuare, nu se putea atinge de conturile ei bancare – Comisia avusese grijă de asta – dar ştia că Jack nu avea să fie ofensat de costul unei rochii.

— Cum visezi să fie rochia? întrebă în italiană vânzătoarea prietenoasă, pe un ton imperativ, cercetând cu un ochi critic ţinuta lui Schuyler, scrutând tenişii vechi Converse, blugii decoloraţi şi cămaşa bărbătească şifonată. Romantică? Clasică? Boemă? Sexy?

Fără să mai aştepte vreun răspuns, doamna pocni din degete şi imediat o armată de vânzătoare mărşălui prin faţa ei cu o serie de rochii de mireasă, una mai frumoasă şi mai minuţios lucrată ca alta.

Când era mai mică, Schuyler nu nutrise niciodată vise siropoase legate de nunta ei, nu pusese în scenă, chicotind cu vreo prietenă, nicio fantezie romantică ce includea schimbul de jurăminte, prefăcându-se că este iubita adolescentă a momentului. Nunţile necesitau pregătiri elaborate şi planuri grandioase. Era o zi ce promitea să transforme o fată obişnuită într-o prinţesă, iar Schuyler nu avusese niciodată ambiţii măreţe.

Probă prima rochie, cu un corset brodat şi o trenă de aproape trei metri. Când se privi în oglindă, îşi aduse aminte de toate ceremoniile de unire din Upper East Side la care o târâse bunica

ei. Erau mereu să fel: mirese trase la indigo, îmbrăcate în rochiile lor splendide din dantelă sau din tul, miri ce puteau fi extrem de uşor schimbaţi între el, splendizi şi încrezători, puşi să patru ace. Ceremonia în sine, îşi dădea ea acum seama, nu era diferită faţă de nunţile celor cu Sânge Roşu, cu discursurile lor interminabile, recitarea obligatorie a pasajului din prima epistolă a lui Pavel către corintieni (dragostea îndelung rabdă, dragostea este binevoitoare, nunţile sunt plictisitoare), schimbul de jurăminte şi inele. Apoi, dacă familia încă respecta tradiţiile Vechii Adunări, petrecerile erau de bun-gust şi cu un cerc restrâns de persoane, mulţimea elegantă dansând pe ritmurile Lester Lanin Orchestra; dacă făceau parte din Noua Adunare, petrecerile erau bombastice şi ţipătoare, cu interpreţi din cluburi de noapte şi o echipă de cameramani care înregistra întreaga harababură orbitoare.

— Nu, signorina, asta e prea încărcată pentru dumneavoastră, zise vânzătoarea, oferindu-i o altă rochie.

Asta era simplă şi cu spatele gol, dar când Schuyler o îmbrăcă, se simţi ca şi cum ar fi încercat să devină altcineva. Iar în ziua nunţii ei cel mai mult voia să arate ca ea însăşi, doar că puţin mai bine.

Ca şi în cazul altor fete, era de să sine înţeles că avea să se mărite – într-o bună zi – în viitor – cu cineva. Nu toată lumea se căsătorea? Dar nu se materializase niciodată într-o dorinţă reală sau intenţie sau scop. În primul rând, era prea tânără. Abia împlinise şaptesprezece ani. Dar asta nu era o legătură obişnuită. Ce era cel mai important, îşi oferise inima unui băiat extraordinar.

Jack Force era un băiat să care ea nici nu îndrăznise să viseze şi era mai bun decât un vis sau o fantezie, deoarece exista cu adevărat. Era departe de a fi perfect, uneori cu toane şi distant, impulsiv, cu un temperament aprig care făceau parte din firea lui întunecată. Dar ea-l iubea cum nu credea că ar putea iubi vreodată. Pentru ea era perfect.

Schuyler se lăsă convinsă de vânzătoarele amabile să încerce o altă rochie, de data asta una mulată, fără bretele, cu un şir de năsturaşi la spate. În timp ce degete abile o încheiau, se gândi să modul în care cererea în căsătorie a lui Jack fusese o surpriză, deşi în aşteptase să asta. O luase pe nepregătite pentru că se întâmplase aşa de repede, dar îi înţelegea caracterul imperios.

Aveau la dispoziţie timp preţios şi puţin. În câteva zile, el trebuia să se reîntoarcă să New York, să-şi înfrunte destinul, iar apoi s-ar putea să nu-l mai revadă niciodată. Încercă să nu se lase pradă temerilor şi se concentră pe scurtele momente de fericire pe care aveau să le împărtăşească înainte de a fi din nou despărţiţi, în ceea ce priveşte evenimentul, hotărâseră să-l ţină secret faţă de Petruvienii de În mănăstire. Nu erau siguri că aveau încredere în preoţi şi nu era un moment pe care să dorească să-l împărtăşească cu străinii. Schuyler avea doar o idee vagă despre ce planificase Jack. Menţionase ceva legat de o biserică veche într-unul din colţurile oraşului şi o ceremonie să lumina lumânărilor. Asta e tot ce ştia, cu excepţia faptului că n-avea să existe un moment sau loc mai bun decât acum şi aici. Era tot ce aveau.

— Bellissima! gânguri echipa de vânzătoare în timp ce Schuyler se admira în oglindă.

Rochia îi venea mănuşă şi era splendidă.

Cu toate astea, nu era tocmai bine. Era cumva prea formală. Scutură din cap cu tristeţe. Le mulţumi vânzătoarelor şi ieşi din magazin cu mâna goală.

Schuyler vizită mai multe magazine de rochii din piaţetă, dar nu găsi nimic să i se potrivească. Rochiile erau toate prea împopoţonate cu mărgele sau prea voluminoase, prea încorsetate sau prea decoltate. Voia ceva simplu şi curat, o rochie ce promitea noi începuturi, dar care făcea aluzie şi la extazul capitulării. Era gata să renunţe la căutare – cu siguranţă lui Jack nu-i păsa în ce avea să se îmbrace ea, nu-i aşa? — se putea descurca cu ceea ce avea? — poate rochia albă de vară din bumbac? — când dădu peste un magazin micuţ de pânzeturi ascuns pe o alee lăturalnică lângă Ponte Vecchio.

Vânzătoarea în vârstă îi zâmbi.

— Cu ce vă pot ajuta, signorina?

— Mă pot uita să asta? Cea de pe raftul de sus? întrebă Schuyler arătând spre un sul de material care-i atrase privirea imediat ce intră în magazin.

Bătrâna dădu din cap şi se sui pe o scară ce scârţâia, pentru a-l da jos. Îl puse pe tejghea şi îl desfăcu încet.

— Este o mătase veneţiană rară, creată de artizanii din Como în acelaşi mod în care se producea şi în secolul treisprezece, îi spuse vânzătoarea.

— Este frumoasă, şopti Schuyler.

O atinse cu veneraţie. Era o mătase fină, moale şi mlădioasă, uşoară şi diafană. Se gândise să se îmbrace în alb – nu era aşa de încăpăţânată încât să insiste să nu poarte nimic altceva în afară de alb. La prima vedere, aducea a fildeş, dar dacă o priveai mai cu atenţie, se putea observa o nuanţă slabă de cobalt.

Hattie o învăţase câte ceva despre croitorie şi, în momentul când văzu materialul, ştiu fi exact asta căutase întreaga zi. Îl plăti cu inima bătându-i nebuneşte şi obrajii îmbujoraţi, gândindu-se cu emoţie la sarcina pe care o avea de îndeplinit. Gând se întoarse acasă în acea seară, Jack nu revenise încă. Luă un ac şi aţă din dulapul cu provizii de urgenţă şi se puse pe treabă. Mai întâi decupă un model pe muselină: rochia avea să-i alunece uşor pe un umăr, în stil ţărănesc, apoi atârna şi curgea până la pământ. Asta era tot.

În timp ce cosea, toate dorinţele şi visele ei erau brodate pe rochia aia, înşirate pe material împreună cu sângele şi dragostea ei. O învălui o senzaţie de bucurie imensă şi speranţă. Nu pentru prima oară, Schuyler se întrebă cum de putea fi aşa de norocoasă.

Gând termină, degetele o dureau şi braţele erau amorţite. Era deja noapte, dar Jack nu se reîntorsese încă. Se dezbrăcă şi probă rochia. Mătasea semăna cu apa să atingere. Se privi în oglindă cu îngrijorare, fiindu-i teamă de ce ar putea vedea. Dacă făcuse o alegere greşită? Dacă nu-i plăcea lui Jack? Dacă nu-l venea bine?

Nu. N-avea de ce să-şi facă griji. Nuanţa albăstruie difuză îi accentua ochii, care îi străluceau şi mai puternic. Rochia cădea frumos pe umeri şi se hotărî să-şi lase părul liber pe spate.

Era pentru prima oară când Schuyler înţelegea cu adevărat că avea să fie mireasă.

Îşi împreună mâinile şi le duse să gură încercând să-şi ascundă un zâmbet. Dar era mult prea mult – plesnea de fericire, aşa că, râzând, făcu o piruetă în faţa oglinzii.

Se opri la auzul unor paşi. Jack. Se întorsese. Îşi dădu repede jos rochia, o agăţă cu grijă undeva în fundul dulapului şi-şi puse hainele ei obişnuite.

Deşi nu credea în poveşti băbeşti, nu voia ca el s-o vadă în rochie până în ziua ceremoniei. La urma urmei, poate că era un

pic superstiţioasă.

Doi
Cercul întunecat

Erau împreună doar de câteva luni, dar Schuyler îi cunoştea paşii lui Jack dintr-o mie, iar ceva legat de acei paşi care se apropiau i se păru ciudat – de parcă cineva încerca din răsputeri să pară Jack. Imediat Intră în alertă şi îşi scoase sabia mamei ei din teaca ascunsă, ţinând-o cu fermitate de mânerul încrustat cu pietre. Se aşeză într-o parte a uşii şi aşteptă. Paşii se opriră brusc şi urmă o tăcere îndelungată. Ea simţi că oricine ar fi fost dincolo de uşă ştia deja că ea era conştientă de înşelăciune, aşa că îşi domoli respiraţia şi se calmă.

Gând uşa se deschise, balamalele vechi de secole nu scoaseră nici cel mai mic scârţâit şi Schuyler îşi dădu seama că vizitatorul nepoftit transmisese o vrajă de tăcere în întreaga cameră. Nimeni n-avea s-o audă când strigi după ajutor. Nu că ar fi avut nevoie. Se putea apăra singură. Când vârful unei spade apăru în cadrul uşii, ea-şi ţinu respiraţia şi se pregăti, gata de atac.

Un Venator îmbrăcat în negru intră în cameră, păşind înspre ea pe podelele de lemn nefinisat, fără a scoate vreun sunet. Crucea neagră cu argintiu de pe hainele sale îl dădea de gol ca fiind unul dintre oamenii Contesei, iar Schuyler se simţi absurd de recunoscătoare că nu era unul din Adunarea din New York.

Ridică sabia. Faptul că Venator-ii o urmăreau neobosiţi îi adusese numai nefericire. Nu se mai simţea nicăieri în siguranţă şi ocazia de a înfrunta, în sfârşit, acea teamă şi de a lupta cu un duşman ascuns şi de neoprit, veni ca o uşurare.

Bărbatul în negru se balansă cu sabia în mână şi ea reuşi să-i pareze lovitura, deşi lungimea braţului său o depăşea pe a ei cu jumătate de metru. Un simplu duel cu săbiile nu avea să se finalizeze în favoarea ei, şi Schuyler făcu un cerc prin cameră, trasând o rută în afara sferei lui de acţiune. Dacă se lupta respectând regulile lui, va fi prizonieră în câteva secunde.

Venator-ul o atacă din nou; dar în loc să pareze lovitura, Schuyler sări în sus şi ateriză pe o grindă de lemn, care traversa tavanul înalt, ca de catedrală, al camerei. În siguranţă pentru

moment, se uită în jos la duşmanul ei. Acesta se ghemui, pregătindu-se să sară; dar înainte ca el să poată zbura, Schuyler lovi cu putere grinzile de lemn care o susţineau, lemnul masiv se rupse ca o rămurică, trimiţând bârnele greoaie în jos, spre Venator. Ea sări din bârnă în bârnă, distrugând grinzile, iar bucăţile de lemn căzeau să pământ, împrăştiind aşchii în toate părţile.

Distrugerea asta ar fi provocat un tărăboi imens, care ar fi trezit întregul oraş, dacă nu ar fi fost sumtio. Acoperişul se dislocă, dar nu căzu. Între timp, Venator-ul reuşi să se urce în vârful mormanului de lemne şi se apropia vertiginos. Schuyler se întoarse rapid şi tăie cel mai apropiat stâlp de să bază, trimiţându-l valvârtej spre atacatorul ei.

Venator-ul îşi ridică privirea exact când primele aşchii i se înfipseră în umăr. Cu viteză neomenească, el opri stâlpul să nu-l strivească, înfigându-şi spada în lemnul masiv. Acum era şansa ei. Schuyler sări înspre Venator, iar forţa piciorului ei stâng se abătu asupra mâinilor lui încleştate pe prăsea, împingându-le în direcţia opusă până când sabia se rupse în două.

Schuyler îşi scoase propria spadă şi i-o puse la gât.

— Predă-te! ordonă ea, iar vocea îi umplu camera, într-un ecou.

Desfăcuse vraja când îi distrusese sabia.

Venator-ul privi sfidător.

— Mă poţi nimici, dar dacă faci asta îl condamni pe prietenul tău.

Îşi ridică mâna şi întoarse palma pentru a-i arăta o piatră de Venator ce atârna de un lanţ – şi în interiorul pietrei era o imagine

Piatra îl prezenta pe Oliver Hazard-Perry, legat să ochi şi imobilizat.

Schuyler rămase cu gura căscată.

— E o minciună. Oliver s-a întors să New York… spuse ea, ţinând sabia în continuare la gâtul lui.

— A ajuns în Italia acum o jumătate de oră. L-am prins să aeroport.

— Dar ce să caute în Italia, doar dacă nu…

Şi atunci Schuyler îşi dădu seama: comisioanele misterioase ale lui Jack. Cu o noapte în urmă, când o întrebase ce-şi doreşte cel mai mult cu ocazia ceremoniei de unire a lor, ea îi spusese

că vrea ca prietenii ei să-i fie alături în cea mai importantă zi din viaţa ei. Îi mai spusese că ştie că e imposibil şi că era stupid din partea ei să-şi dorească ceea ce nu putea avea. Oliver lucra pentru Depozitar, la New York şi Bliss cine ştie pe unde plecase.

Dar Jack îi îndeplinise dorinţa. Iubitul ei îi invitase prietenii la ceremonia lor.

Inima i se topi de emoţie, dar fericirea de a fi descoperit secretul lui Jack trebuia să mai aştepte. Oliver era ostatic. Bunul ei prieten – i se puse un nod în gât când se gândi la proporţiile generozităţii sale. Venise la eveniment pentru a sărbători. Venise în calitate de musafir, dar se transformase în victimă.

Schuyler ţinu sabia la gâtul Venator-ului.

— Ce vrei în schimbul vieţii lui?

Căutătorul Adevărului zâmbi.

— Ştiam c-o să te dai pe brazdă. Am fi putut ajunge aici fără tot scandalul ăsta.

Scoase din buzunar un săculeţ de catifea şi scoase să iveală un inel alb de metal.

— Dă-i asta lui Abbadon, ordonă el şi îi şopti câteva cuvinte la ureche. Asigură-te că-l poartă mereu.

— Ce face? întrebă Schuyler, uitându-se lung să inel.

— Vraja îl va împiedica să-şi arate adevărata natură. Când ne vom întâlni din nou, el nu va putea să ne învingă şi noi vă vom avea pe amândoi în custodie. Dragostea ta pentru Abbadon e turnată în inel. Atâta vreme cât dragostea ta pentru el va rezista, inelul îi va deţine puterile.

Ea se împotrivi. Inelul avea puterea de a transforma cea mai profundă, cea mai importantă parte a sufletului ei într-o restricţie,

Încătuşând-o. Voiau să-i întindă o capcană lui Jack cu ajutorul dragostei ei adevărate pentru el.

— Nu. Nu pot. Nu vreau.

— Vei proceda cum spun eu sau voi face tot posibilul ca prietenul tău să aibă o moarte lungă şi dureroasă. Dacă îi spui adevărul lui Abbadon, dacă încerci să găseşti ajutor, prietenul tău va muri pe loc. Ia piatra otrăvitoare şi poart-o la gât. Ne va permite nouă să vedem ce vezi tu şi să auzim ce spui, chiar şi în glom. Dă-i inelul lui Abbadon. Sau sacrifică-ţi prietenul. Te vom urmări.

Apoi, cu câteva cuvinte, Venator-ul readuse camera să starea

ei iniţială, de dinainte de luptă.

Trei
Întrunirea

Bărbatul în negru dispăru pe fereastră exact când uşa se deschise din nou. De data asta intră Jack. Schuyler puse repede inelul în săculeţul catifelat, dar, exact cum o instruise Venator-ul, îşi atârnă piatra atotvăzătoare de gât.

Chipul frumos al lui Jack era îngrijorat, iar acesta, oftând adânc, se aşează pe pat şi-şi scoase ghetele.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Schuyler îngenunchind în spatele lui, pentru a-i masa umerii cu tandreţe.

Schuyler îşi plimbă degetele pe muşchii lui încordaţi.

— Venator-ii Contesei vor ajunge aici, din clipă în clipă. Mi-e teamă că Petruvienii ne-au trădat, spuse el.

— Ghedi? întrebă ea alarmată.

— Nu, el ne e prieten. El a fost cel care m-a avertizat. Dar ceremonia de unire nu mai poate fi amânată până sâmbătă. Trebuie să plecăm imediat. Ne vor găsi dacă nu ne mişcăm repede.

Dacă ar putea să-i spună că Venator-ii deja îi găsiseră!

— Îmi pare rău, spuse el întorcându-se spre ea şi observându-i faţa îndurerată. Ştiu că nu e genul de veste pe care o mireasă doreşte s-o audă înainte de ceremonie.

— Nu, nu… nu e vorba de asta.

Ar fi vrut să-i spună totul, dar nu avea încotro. Va trebui să facă ceea ce îi poruncise Venator-ul. Dacă nu, Oliver murea. Scoase săculeţul de catifea din buzunar şi, ca într-un vis, i-l oferi lui Jack.

— Ce e asta? întrebă el.

Mâinile fetei tremurau.

— Voiam să aştept şi să ţi-l dau să ceremonie, dar având în vedere cât de puţin timp mai avem… Vrei să-l pui acum pe deget?

Drept răspuns, Jack întinse mâna zâmbind larg şi îşi strecură inelul pe deget. Ea şopti cuvintele pe care Venator-ul o instruise să le spună.

— Acest inel e un simbol al credinţei mele, te leagă de mine,

iar dragostea mea te va apăra mereu.

Gata. O făcuse.

Îi ţinu mâna într-a ei mult timp şi cu degetul trasă două cercuri în palma lui. Gestul făcea parte din codul pe care şi-l creaseră când fuseseră sub „protecţia” Contesei. Cele două cercuri simbolizau că erau supravegheaţi, îşi inventaseră semne secrete, pentru a comunica unul cu altul şi a-şi planifica evadarea de sub paza Venator-ilor.

Jack se uită să inelul de pe deget, dar faţa lui nu trădă nimic. Oare înţelesese ceea ce tocmai îi spusese? Îşi amintea codul lor? Trebuia să-şi amintească.

Viaţa lui Oliver depindea de asta.

Îi întrerupse un ciocănit în uşă.

— Jack? Schuyler? Aveţi un musafir, spuse Ghedi.

Se uitară unul să altul cu subînţeles. Schuyler îşi adună curajul – se întorseseră Venator-ii aşa curând? Dar când se deschise uşa, figura care apăru era atât de familiară şi îndrăgită, că Schuyler alergă să întâmpine musafirul.

— Bliss!

— Sky!

Bliss Llewellyn dădu buzna în cameră cu părul ei arămiu fluturând. Se mişca cu o vitalitate necunoscută, şi Schuyler fu bucuroasă să vadă că prietena ei era bine – avea o culoare frumoasă în obraji şi ochii verzi îi străluceau plini de viaţă. Avea totuşi ceva diferit – braţele ei nu aveau semnele evidente date de sangre azuL Nu ştia ce se întâmplase cu Bliss, ştia doar că prietena ei supravieţuise întunericului care încercase s-o acapareze. Bliss ieşise la lumină pe partea cealaltă, arătând mai bine ca niciodată; şi pentru asta Schuyler era recunoscătoare.

Îşi îmbrăţişă strâns prietena.

— Ai venit.

— Normal. Din moment ce Jack mi-a spus că aveţi de gând să efectuaţi ceremonia cum aş fi putut să lipsesc? zâmbi Bliss. Ştiu că asta trebuia să fie o surpriză, Jack, dar îmi pare rău, nu am mai rezistat. Am veşti teribile.

— Ce s-a întâmplat? E ceva în neregulă, întrebă Schuyler, dar avu o mică bănuială că deja ştia.

Bliss îşi încrucişă braţele.

— L-am văzut pe Oliver la vamă şi trebuia să ne întâlnim la zona de bagaje pentru a lua un taxi spre hotel împreună. L-am

aşteptat, dar n-a mai apărut. M-am uitat de jur-împrejur şi am simţit că sunt urmărită. Venator-ii, după câte mi-am dat seama. Erau peste tot. Am reuşit să mă strecor afară, dar cred că au pus mâna pe Oliver.

Bliss le spuse că ea şi Jane Murray erau la Chicago când sunase Jack. Având în vedere că plănuia să lipsească doar câteva zile, îl lăsase pe Străjer să-l supravegheze pe Câinele Iadului, căruia îi luaseră urma.

— Ştii motivul pentru care l-ar fi putut lua?

— E vorba de cei din Adunarea Europeană. Sunt pe urmele noastre, explică Schuyler. Contesa vrea să ne vadă morţi. E credincioasă fratelui ei – Lucifer.

Bliss dădu din cap, semn că înţelese. Nu erau prea departe de ameninţarea emanată de Fiul Zorilor – ea ştia mai bine ca oricine.

— Schuyler, îl poţi găsi pe Oliver prin glom? Trebuie să vedem unde e ţinut captiv, iar tu ai sângele lui. Tu ar trebui să-l găseşti mai repede decât mine, spuse Jack.

Schuyler închise ochii. Ştia că Jack avea dreptate, dar avea sentimentul că se îndreptau spre o capcană. Venator-ii vroiau ca ei să-l găsească pe Oliver. Erau ca nişte marionete în mâinile lor, dar nu avea de ales. Nu-i putea spune lui Jack ce se întâmplase mai devreme, despre pericolul ce izvora din inelul pe care-l purta pe deget. Putea doar să spere că el îşi amintea înţelesul din spatele semnalului ei şi că, într-un fel sau altul, vor reuşi să îi păcălească pe Venator-i. Mai făcuseră asta şi înainte.

Ajunse în lumea spiritelor şi începu să-şi caute prietenul şi fostul ei însoţitor uman, Ollie… unde eşti? Mă auzi? Nimic n-avea să le facă vreun rău, nici lui Oliver, nici lui Bliss, niciunuia dintre dragii ei prieteni care veniseră în Italia, cu scopul de a sărbători ceremonia ei de unire. Orice s-ar întâmpla, Schuyler îşi promise că-i va feri de orice pericol.

Oliver?

Sunt aici

Eşti teafăr?

Pentru moment. Unde eşti?

Vin să te iau.

Schuyler deschise ochii.

— Îl ţin ostatic în Villa Malavolta, vechea Villa Feri. În camera din turn.

— Mă duc eu, spuse Jack, îmbrăcându-şi geaca.

Schuyler scutură din cap.

— Nu te duci singur. Venim şi noi.

— O să ai nevoie de noi, fu de acord Bliss. Chiar dacă acum sunt doar un simplu om, spuse ea, iar apoi făcu un semn cu mâna pentru a le spulbera confuzia. Vă explic mai târziu. E o poveste lungă.

Jack se întoarse spre Schuyler şi scutură din cap.

— Nu vreau să risc. Nu vreau să te pun pe tine în pericol.

— Jack, spuse Schuyler blând, luându-l de mână şi privind din nou inelul trădător pe care-l purta pe deget.

— Sunt deja în pericol, dragostea mea, iar tu nu mă poţi apăra mereu. Mă pot apăra singură.

Şi trebuie să fiu acolo pentru a te proteja pe tine, gândi ea, dar nu putu spune cu voce tare sau trimite vreun mesaj, de teamă că Venator-ii ar fi auzit-o.

Patru
Stăpânul Lumii De Dincolo

Jack ştia foarte bine că nu avea s-o convingă pe Schuyler să renunţe la a se alătura echipei de salvare. Se bucura că Bliss era cu ea – însemna foarte mult să ai o prietenă care lupta cot la cot cu tine. Nu că se va întâmpla ceva rău, normal, va avea el grijă de asta.

Arătă spre tavan.

— Sunt chiar deasupra noastră.

Toţi trei goniră prin anticele tuneluri subterane ale oraşului înspre intersecţia dintre Via del Podesta şi Via Bemardo Martellini. Labirintul florentin era identic cu cel din Lutetia, şi Jack îşi croi drum cu uşurinţă prin şerpuitoarele cotloane. Încă de să începutul secolului cincisprezece, clădirea fusese proprietatea aceleiaşi familii cu Sânge Albastru, care avea legături strânse cu familia de Medici, dar recent fusese vândută unui ofertant necunoscut. Spre deosebire de majoritatea clădirilor din Florenţa, vila avea un subsol, astfel încât primul etaj era la nivelul şoselei. Tunelurile duceau direct la subsol, iar ei ajunseră acolo în câteva clipe.

Acum se aflau dedesubtul camerei în care Oliver era ţinut

captiv. Deşi în lumea fizică nu existau alte metode de a intra în camera respectivă decât spărgând plafonul, în glom nu existau astfel de piedici. Din momentul în care Jack intra în lumea crepusculară, avea să fie în acelaşi spaţiu cu Venator-ii. Îi putea ataca fără măcar să intre în cameră.

— Par a fi sute, acolo sus, zise Schuyler.

Jack dădu din cap. Era planul perfect. Fiind Abbadon, el îi va înfrânge pe Venator-i în glom, în timp ce Schuyler şi Bliss îl salvau pe Oliver în realitatea fizică.

— Jack… spuse Schuyler, muşcându-şi apoi buza. Ai grijă!

El o strânse de umăr.

— Nu-ţi face griji. Mă voi întoarce curând.

Jack Force intră în glom. Schuyler avea dreptate: simţise prezenţa, în realitatea fizică, a peste o sută de Venator-i, care-l păzeau pe fostul Conduit. Totuşi, doar trei dintre Căutătorii Adevărului erau prezenţi în glom.

Ciudat că duşmanii săi aleseseră să-şi adune forţele în universul tangibil. Cu siguranţă ştiau că Abbadon avea să atace prima oară în lumea crepusculară. Ceea ce însemna că Venator-ilor nu le era teamă de puterea pe care o avea el în glom. Dar de ce?

Jack se ghemui să pământ, cu pumnii încleştaţi.

Primul Venator se năpusti impetuos spre Jack, mânuind o sabie neagră. Jack pară lovitura luându-l pe Venator de încheietura mâinii şi întorcând sabia înspre trupul acestuia. Se folosi de avântul Venator-ului împotriva sa şi înfipse spada exact în genunchiul oponentului său, despicându-i carnea şi sfârtecându-i rotula. Venator-ul se rostogoli într-o parte, în agonie, şi dispăru din glom. Ceilalţi doi care rămaseră formară un cerc strâns în jurul lui Jack.

De data asta, atacară în acelaşi timp, unul venind din faţă, în timp ce al doilea se apropia de el din spate. Jack le-o luă înainte făcând o săritură înapoi şi lovindu-şi duşmanul în piept. Mişcarea fu neaşteptată şi lovitura veni înainte ca Venator-ul să-şi poată scoate sabia. Adversarul său se clătină şi căzu la pământ stupefiat.

Săritura neaşteptată a lui Jack îl salvă pentru moment de atacul celui de-al treilea Venator, aşa că se folosi de ocazie şi îşi trase sabia din camaradul acestuia căzut la pământ, înainte de a dispărea din glom. Jack balansă spada într-un arc strâns,

simţindu-i greutatea şi-i percepu echilibrul intern şi forţa.

Mută spada în cealaltă mână şi tăie aerul să câţiva centimetri de pieptul Venator-ului.

— Cheamă-ţi amicii. Au dat dovadă de aroganţă când au trimis doar trei bărbaţi, asta în timp ce alţi o sută stau şi aşteaptă. Cheamă-i pe toţi, dacă tu consideri că aveţi vreo şansă să mă învingeţi în seara asta.

Jack îi susţinu privirea bărbatului fără să clipească. Aşteptă până când Venator-ul dispăru din glom, apoi îşi relaxă braţul.

O să muşte momeala? Planul lor avea sorţi de izbândă doar dacă Jack reuşea să-i aducă pe toţi în glom, ţinându-i astfel departe de camera unde se afla Oliver.

Jack aşteptă în vidul din glom, încordat şi singur. Îşi balansă spada pregătit. Unde erau?

Într-un final, primul Venator apăru în lumea spirituală.

Jack îşi ridică sabia, iar apoi o ridică şi mai sus, deoarece veneau din ce în ce mai mulţi. Calculase greşit. Erau peste o sută. Aproape toţi Venator-ii în funcţiune din cadrul Adunării Europene se aflau acolo. Era dar, Contesa îşi dorea cu ardoare răzbunarea.

Era înconjurat. Jack făcu singurul lucru pe care-l putea face – îşi lăsă sabia în jos. Era inutilă în faţa unui grup atât de numeros. Armata Venator-ilor strângea încet-încet cercul în jurul său. Aveau feţele imobile. Nu le era frică. Erau mulţi, iar forţa lor era copleşitoare.

— Predă-te, Abbadon! Înfrângerea ta este evidentă.

Cuvintele erau rostite de un vampir pe care Jack nu-l recunoştea. Venator-ul care conducea armata aceasta nu fusese altceva decât un simplu soldat în cadrul armatei cereşti pe care Jack o condusese în vremuri de demult.

Va fi chiar uşor, serios! Începu transformarea în forma sa adevărată, chemând spiritul nemuritor ce sălăşluia în sângele său din timpuri imemoriale. Abbadon cel Improbabil, îngerul Apocalipsei. Distrugătorul Lumilor.

Dar nu se întâmplă nimic. Din spate nu-i apăru nicio aripă neagră, niciun corn nu-i înmuguri în frunte, nu deţinea forţa celor o mie de demoni care-i curgeau prin sânge. Rămase tot Jack Force. Un băiat de optsprezece ani ca oricare altul.

Deci ăsta le era jocul.

Bănuise asta din momentul în care Schuyler îi desenase cele două cercuri în podul palmei. Observase cum îi tremurase mâna când îi strecurase pe deget inelul. Puseseră asupra lor o vrajă de legătură blestemată, pentru a-i reduce puterile. Pentru a-l împiedica să devină Abbadon. Să fie oprit de dragostea pe care ea o nutrea pentru el. Văzuse piatra de în gâtul ei, care spunea totul, deghizată într-un pandantiv. Îi urmăreau, aşteptând. Asta voiau de să el. Îl voiau slab şi vulnerabil, deposedat de puterile sale nemuritoare.

— S-a întâmplat ceva, Abbadon? rânji Venator-ul. Unde ţi-e puterea?

Jack oftă.

— Tu chiar crezi că acea forţă brută e singura mea armă? Că, după secole de cârmuire în Ceruri, nu am altă putere decât cea dată de spada mea?

Venator-ul zâmbi cu superioritate.

— Ce alte puteri mai poţi avea? După ziua de azi, te vei numi Abbadon cel Vulnerabil.

Drept răspuns, Jack intonă o scurtă incantaţie, o rugăciune pe care doar el o putea crea. Glom-ul se întunecă considerabil şi din bezna mortală creaturile Lumii de Dincolo, stihiile Focului Negru, se ridicară la comanda sa, a întâiului Născut, a îngerului Întunericului, Căpitanul sufletelor pierdute şi veştejite ale Iadului.

Deşi Abbadon era încătuşat, Jack era pătruns de spiritul lui şi creaturile primordiale făcură o plecăciune în faţa stăpânului lor. El scoase un strigăt de luptă în momentul în care îşi conduse armata în bătălie. Ironia era că deabia acum, dezgolit de puterea de transformare, îşi aminti profunzimea şi amploarea întunericului care îl modelase. De foarte mult timp nu se mai folosise de puterile întunericului, nu mai profitase de forţele adânci şi ascunse ale Lumii de Dincolo, unde fusese creat şi unde numele său fusese forjat prin foc şi moarte.

Creaturile întunecate îi copleşiră pe Venator-i atât din punct de vedere numeric, cât şi al forţelor. Lui Jack i se făcu milă de Căutătorii Adevărului, asta până când îşi aminti de figura înspăimântată a lui Schuyler din acea seară. Contesa adusese asupra legăturii lor moarte şi vărsare de sânge. Şi nu se mai putea face nimic acum. Spera doar ca Schuyler să fi reuşit să-şi ducă să bun sfârşit partea ei din înţelegere şi că ea şi prietenii ei

erau în siguranţă.

Jack îşi cobori privirea spre bucata de metal, lipsită de orice strălucire şi banală, ce-i încolăcea degetul, exact când magia sa întunecată strălucea cu o trădare incandescentă.

Cinci
Echipa de salvare

Pe Schuyler o trecură fiorii când Jack dispăru în glom. Acolo va fi vulnerabil, exact cum doreau Venator-ii. Ce avea să i se întâmple? Trebuia să aibă încredere că va fi bine. Că va avea grijă de el şi că înţelesese ceea ce ea nu putea să-i spună.

Înainte de a începe întreaga acţiune, Jack o rugase să aibă încredere în el şi să urmeze planul. El avea să-i atragă pe toţi Venator-ii în glom şi avea să se ocupe de ei, iar ea şi Bliss îl vor elibera pe Oliver. Jack îi spusese foarte clar un singur lucru: orice s-ar întâmpla, ea trebuia să aibă încredere în el. Chiar dacă s-ar petrecea ceva ce ea nu înţelegea. O rugase să-i promită, iar ea fusese de acord.

— Gata? o întrebă pe Bliss, ridicându-şi privirea spre tavan.

— Eşti sigură că poţi face asta? întrebă Bliss, privind neîncrezătoare scândurile groase.

Schuyler îşi aminti de întâlnirea pe care o avusese cu Venator-ul mai devreme. Nu îşi dăduse seama de puterea deplină a spadei ei decât în momentul în care aproape distrusese tot acoperişul, fără însă a depune vreun efort.

— Cred că pot face o mică gaură în plafon, spuse ea zâmbind, în timp ce îşi ridica spada spre scândurile de deasupra.

Lama decupă o gaură în tavan. Schuyler sări prin deschizătură şi privi în jos spre Bliss.

— Vii şi tu? întrebă ea.

Bliss se încruntă şi Schuyler îşi dădu seama că uitase că prietena ei nu mai poseda puterile care pentru ea erau de la sine înţelese.

— Scuze, zise ea, aplecându-se şi ridicând-o pe Bliss în cameră.

Descoperiră că se uitau lung la o mulţime de feţe imobile. Schuyler întâlni privirea impasibilă a celui mai apropiat Venator. Arăta de parcă era în transă. Inima ei începu să bată cu putere.

Planul lui Jack izbutise. Îi atrăsese pe Venator-i în glom. Acum era rândul ei să finalizeze operaţiunea de salvare.

— Hai să ne despărţim, să ne asigurăm că nu mai sunt aici, spuse Schuyler.

Îşi făcură loc prin mulţimea cuprinsă de stupoarea catatonică. Gând cineva intră în glom, corpul rămâne în universul fizic, fără vlagă şi nemişcat. Se uită în ochii fiecărui Venator şi observă că şi Bliss face acelaşi lucru. Armata era lipsită de apărare. Lipsită de apărare doar dacă toţi intră în glom, se gândi ea. Era conştientă de faptul că Venator-ii n-ar fi rămas neprotejaţi. Cu siguranţă aici era cineva care se prefăcea, se juca de-a mortul în păpuşoi. Trebuia să-l găsească înainte de a o găsi el pe ea.

— Uhhh.

Ecoul răsună în holul tăcut. Cu siguranţă era Oliver. Era undeva în spate, ascuns de masa de trupuri. Schuyler şi Bliss se repeziră înspre el din părţi opuse ale încăperii. Schuyler îi îmbrânci în stânga şi-n dreapta pe Venator-ii somnolenţi care-i luaseră prietenul ostatic şi îi puseseră viaţa în pericol.

Îl descoperi pe Oliver cu un căluş să gură şi legat de un scaun de lemn.

Bliss ajunse în acelaşi timp. Se uită înapoi peste umăr şi zise:

— Cred că nu e nimeni aici, Sky.

Cu băgare de seamă, îl înghionti pe unul dintre ei în umăr, în timp ce privirea atent în ochii morţi ai acestuia.

— Mai caută; nu suntem singuri. Sunt sigură de asta, spuse Schuyler, dând să o parte căluşul din gura lui Oliver.

El tuşi scurt şi inhală profund o gură de aer, apoi îşi ridică capul.

— Mulţumesc, zise el încet, uitându-se de jur-împrejur cu o privire obosită şi confuză. Bliss, tu eşti?

— Unica şi singura, râse Bliss. Mă bucur să te văd, spuse ea, bătându-l pe umăr.

— Trebuie s-o ştergem de aici, spuse Schuyler, în timp ce tăia sforile încolăcite în jurul pieptului lui Oliver. Poţi să mergi? îl întrebă ea.

El se ridică în picioare şi dădu din cap. Fata îl apucă de braţ şi îşi conduse prietenii spre gaura din podea.

— A fost uşor, zise Bliss, în timp ce mergeau cu paşi nesiguri prin armata inconştientă.

— Nu chiar, spuse încet o voce.

Unul dintre Venator-ii adormiţi se năpusti spre ei. Era acelaşi care o atacase mai devreme.

— Voi trei mă veţi ajuta să isprăvim asta, spuse Venator-ul şi, cu o fluturare a mâinii, totul se întunecă.

Când Schuyler deschise din nou ochii, pe fundal, undeva, se auzeau nişte urlete cumplite.

Erau în glom.

Şase
Blestemul lui Abbadon

Jack îşi ridică pumnul şi vârtejul spiritelor întunecate se opri pentru o clipă. Sunetele stridente ale glasurilor lor înnebunite erau asurzitoare. Trupurile lor distorsionate se învolburau neclare, ca o tornadă groaznică ce se răsuceşte în toate direcţiile. Putea simţi teroarea Venator-ilor. Căutătorii Adevărului aveau sute de ani în spate, erau veterani ai conflictelor, atât umane, cât şi supranaturale, dar creaturile întunericului erau, fără îndoială, înspăimântătoare. El lăsă masa întunecată să plutească o vreme deasupra lor.

Urletele terifiante se opriră pentru moment, iar Jack se concentră asupra căpitanului Venator-ilor. Jack i se adresă bărbatului care îl sfidase mai devreme.

— Dă-i drumul lui Oliver şi îţi voi cruţa armata. Te poţi întoarce la Contesă cu toţi oamenii întregi.

Comandantul râmji.

— Pentru noi, amice, nu mai există cale de întors. Am fost trimişi să te prindem pe tine, cu orice preţ. Poate că tu ai armata mea, dar eu îi am pe prietenii tăi.

În acel moment, trei figuri se materializară în faţa lor: Oliver, Bliss şi Schuyler, fiecare păzit de câte un Venator. Cel care o ţinea pe Schuyler avea o spadă care strălucea de Focul Negru. Pentru că erau fiinţe umane, Oliver şi Bliss prezentau o tentă verzui. Ca spirite vii, oamenii puteau intra în glom, dar structura lor fizică şi psihologică echivala experienţa lor în lumea crepusculară cu o călătorie pe un drum plin de hârtoape. Printre efectele secundare se numărau ameţeala şi greaţa.

Căpitanul Venator-ilor schiţă un zâmbet.

— Predă-te, Abbadon! Las-o pe Contesă să te ajute să-ţi

regăseşti drumul spre Fiul Zorilor.

— Nu… Jack, nu face asta! ţipă Schuyler. Nu-i lăsa să te ia!

Deci asta voia Drusilla. Supunerea lui de odinioară. Şansa de a răscumpăra greşelile faţă de vechiul său stăpân. Pentru că Lucifer fusese şi stăpânul său.

Jack scutură din cap încet. Întunericul avea puteri teribile, dar forţele lui nu aveau o ţintă precisă. Creaturile puteau sfârteca trupuri şi arme cu o uşurinţă fantastică, dar nu ar fi fost în stare să îi salveze pe prietenii lui. Nu-şi putea proteja prietenii. Nu-şi putea apăra dragostea. Ştiu ce avea de făcut. Se uită la inelul de pe deget.

Venator-ul vorbi din nou.

— Tu alegi. Predă-te şi îi vom elibera. Luptă şi ei vor muri.

Jack nu ezită. Deschise pumnul şi eliberă furia sălbatică a întunericului. Îşi privi inamicul direct în ochi în timp ce urla:

— Atunci lasă-l să moară!

Bliss ţipă, iar Oliver se agită înnebunit în braţele celui care-l ţinea, lovindu-l cu putere în piept. Dar, pentru o clipă, Schuyler rămase nemişcată.

Nu ştia ce să creadă. Trebuia să aibă încredere în Jack. Trebuia să creadă că el făcea asta cu un motiv. Aşa că trebuia să creadă să sacrificarea lor făcea parte din planul său. Îi promisese că va avea încredere în el. Orice s-ar fi întâmplat. Chiar dacă se întâmpla ceva ce ea nu înţelegea.

— Omoar-o pe ea prima, rânji Jack, arătând spre Schuyler.

Ea se uită lung să faţa furioasă, schimonosită a lui Jack. Schuyler îi susţinu privirea şi se înfioră când văzu câtă ură mocnea în ochii lui.

Era un şiretlic; trebuia să fie. Minţea. Nu-i aşa? Era cât pe-aici să se panicheze, dar se forţă să gândească limpede. Cu siguranţă era o minciună, dar, dintr-un motiv anume, Jack voia ca ea să creadă că n-o mai iubea. Apoi îşi dădu seama. Jack ştia. Ştia de inel şi de puterea pe care o emana asupra lui, o putere care era alimentată de cel mai profund sentiment din inima ei: dragostea pentru el. Trebuia să găsească o cale să nu-l mai iubească. Era cel mai greu lucru pe care fusese vreodată nevoită să-l facă, dar îşi porunci să creadă minciuna. O crezu cu toată fiinţa ei. Jack nu o iubea. Jack n-o iubise niciodată. Jack îi voia moartea. Jack…

Şi exact aşa cum îşi dorise el, dragostea ei pentru el păli o

secundă.

Blestemul se desfăcu, iar inelul care-l ţinea captiv căzu fumegând la pământ. Transformarea a fost instantanee. Jack dispăru şi rămase doar Abbadon, îngerul Distrugerii, ridicându-şi figura urâtă şi aripile negre fluturânde.

Cu o putere feroce, Abbadon îl înşfăcă pe paznicul ce ţinea spada neagră, şi arma se contorsionă în strânsoarea lui cumplită, fărâmiţându-se în aer. Abbadon îl ridică de ceafă pe Venator-ul plăpând şi confuz şi-l azvârli înspre vârtejul întunecat.

Schuyler acţionă să fel de rapid, întorcându-se cu faţa spre Venator-ul a cărui venire declanşase începutul acestei nopţi pline de groază. Se strecură printre Oliver şi sabia Venator-ului, aplecându-se pentru a para lovitura rapidă a acestuia, răsucindu-şi armele în aer. El îşi aruncă pumnalul deoparte şi, din teacă, scoase o spadă mai lungă. Iar Oliver, deşi obosit de captivitate, descoperi noi forţe, pe măsură ce-l invadă un val de adrenalină, găsi partea vulnerabilă a Venator-ului şi-i aplică un pumn zdravăn. Venator-ul se întoarse spre el învârtindu-şi spada, dar diversiunea lui Oliver îl determină să-şi lase partea dreaptă neprotejată.

Schuyler se năpusti asupra părţii expuse, despicându-i armura cu lama spadei. Venator-ul se răsuci într-o parte, năucit de loviturile multiple, vlăguit de puterea armei ei, încercă să-şi recâştige echilibrul, dar o lovitură rapidă şi neaşteptată din partea lui Bliss îl trimise grămadă să pământ. Se prăbuşi înfrânt.

Schuyler se încovoie pentru a-şi recăpăta suflul şi Jack îi puse o mână tandră pe umăr.

— S-a terminat, spuse el. Suntem în siguranţă. Să mergem!

— Jack…

Nu reuşi să-şi găsească cuvintele. Chiar dacă bătălia fusese câştigată, se simţea ca şi cum l-ar fi dezamăgit. Chiar dacă fusese o înşelăciune, chiar dacă fusese ceva ce trebuise să facă pentru a-i reda puterile, voia ca el să ştie că ea nu încetase să-l iubească niciodată. Nici măcar în acel moment. Reuşise să păcălească vraja pentru a desface blestemul, dar inima ei îi rămânea mereu credincioasă.

— Ştiu, zise el cu blândeţe. După cum sper că ştii…

— Nu e nevoie să spui nimic, şopti ea cu ochii în lacrimi, văzând ochii verzi ai lui Jack, ce străluceau din nou cu aceeaşi

căldură obişnuită.

Fusese groaznic să creadă în furia şi indiferenţa lui. Îi aducea aminte de cea mai profundă frică a ei – că sentimentele lui Jack pentru ea erau false, că dragostea lor era doar o nălucă. Dar acum, când el o ţinea în braţe, îşi dădu seama că fricile erau de fapt nălucile, iar dragostea lor era adevărată.

— Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta. Iartă-mă, spuse el cu faţa îngropată în părul ei.

Îşi puse cu blândeţe mâna pe ceafa ei, cu aceeaşi apăsare posesivă care ei îi dădea întotdeauna un fior secret.

Ea scutură din cap. Fusese o încercare grea, dar până să urmă reuşiseră să-i facă faţă împreună. Prietenii lor erau în siguranţă şi dragostea lor mai puternică decât orice blestem. Nimic nu-i mai putea trage acum înapoi.

Clipi, şi toţi se reîntoarseră în lumea fizică, în tunelurile de sub vilă.

Şapte
Repetiţie cu costume

Un toast! propuse Oliver, stând în picioare şi cu paharul ridicat.

Erau doar patru la masă: fericitul cuplu şi cei doi prieteni ai lor care bătuseră atâta drum pentru a le fi azi alături. Rezistaseră violenţelor şi răului, iar acum erau pregătiţi să sărbătorească.

Schuyler radia şi se rezemă de Jack, aşteptând să audă ce va spune Oliver. După ce scăpaseră cu bine din Villa Malavolta şi după ce distruseseră armata de Venator-i a Contesei şi o transformaseră într-o grămadă inutilă ce nu mai reprezenta un pericol pentru nimeni, îl urmară pe Jack, înapoi pe străzile oraşului. Îşi conduseseră prietenii să hotel, pentru a se asigura că sunt în siguranţă şi, după câteva ore de odihnă şi recuperare în urma celei mai recente aventuri, îşi dăduseră toţi întâlnire pentru a lua cina să o trattoria locală.

Pe drumul de la palazzo să restaurant, Oliver venise lângă ea

şi o luase de braţ.

— N-o să se supere, aşa-i? întrebă el, făcând semn spre Jack.

Schuyler scutură din cap.

— Normal că nu, Ollie. Mă bucur atât de mult să te văd, spuse ea, strângându-l de braţ.

Se minună cât de uşor le venea să-şi exprime afecţiunea. Cu câteva luni în urmă, când se despărţise la aeroport, ea se întrebase dacă avea să-l mai întâlnească vreodată, iar acum era grozav să vadă că e fericit şi sănătos.

— Te-ai schimbat. Arăţi mai bine. Ce ţi-au făcut Venator-ii? glumi ea.

— Nimic din ce n-ar putea băiatul să facă faţă, o asigură el. Dar ai dreptate. M-am schimbat.

Îi povesti despre Freya, vrăjitoarea care-I vindecase inima şi sângele.

— Nu mai sunt însemnat, spuse el.

— Am simţit eu, dădu ea din cap, analizându-I chipul senin şi prietenos. Mă bucur.

Se reîntorseseră la vechea lor relaţie, doi prieteni cu sentimentele bine lămurite, aşa cum erau pe vremuri. Oliver avea dreptate. Era vorba de magie.

— Şi e serioasă treaba? Îl tachina ea.

Oliver scutură din cap.

— Nu. Probabil că n-o voi mai vedea niciodată, dar e în regulă. Nu-ţi face griji pentru mine, spuse el, înainte de a o săruta uşor pe frunte.

— Hei!strigă Jack. Doar mirele are voie să sărute mireasa!

Schuyler şi Oliver chicotiră şi-i urmară pe Jack şi Bliss într-o cafenea micuţă. Când managerul află că e vorba de o repetiţie pentru nuntă, au fost trataţi cu un festin:platouri aburinde de carpacio de vită şi zucchini la grătar, carbonara de trufe albe, ravioli umplute cu pere şi brânză pecorino, o friptură florentină fragedă şi untoasă. La desert, au servit platouri de Sacherrtorte şi tarte latin şi cel mai bun tiramisu pe care l-a gustat Schuyler vreodată.

Acum, Oliver stătea în mijlocul restaurantului, dregându-şi vocea.

— Un toast! Spuse el. Un toast pentru un cuplu minunat. Voiam să spun ceva simplu şi elegant pentru această ocazie deosebită, aşa că las mai bine poeţii să vorbească în numele

meu. Acest poem a fost compus pentru o nuntă.

Începu să citească dintr-un poem de Frank O'Hara. Era o poveste complicată despre dragoste şi prietenie, iar grupul îl ascultă cu mare atenţie.

— This poem goes on too long because our friendship has been long, long for this life and these times.[1]

Oliver zâmbi.

1 Poemul acesta este extrem de lung, deoarece prietenia noastră a fost îndelungată, îndelungată pentru viaţa şi vremurile acestea.

— And I would make it as long as I hope our friendship lasts if I could make poems that long.[1]

— Aşa da! îl ovaţionă Jack şi Schuyler ciocni paharul cu el.

Oliver se aşeză să loc în aplauze frenetice, deoarece şi restul clienţilor se opriseră să asculte minunatele cuvinte.

Urmă Bliss.

— Ollie, este dificil să mă ridic să înălţimea ta, îl mustră ea în glumă, apoi îşi drese glasul. Vreau doar să spun că simt onorată să mă aflu astăzi aici. Te iubim, Sky, şi pentru că o iubim pe Sky, te iubim şi pe tine, Jack. Aveţi grijă unul de altul. Fiţi buni unul cu altul. Vă dorim numai bine, din tot sufletul. Nu ne uitaţi şi nu uitaţi să cereţi ajutorul atunci când aveţi nevoie.

Făcu o pauză şi, pentru o clipă, Schuyler se gândi că Bliss va vorbi despre nenumăratele pericole pe care le aveau de înfruntat în curând. Prietenii ei ştiau că, după ceremonia de unire, ea şi Jack aveau să fie despărţiţi, că asta era doar un scurt repaus, o oază de fericire înaintea unei poveşti întunecate şi îndelungate de despărţire şi pericole neştiute.

De mâine, fiecare dintre cei patru avea să se îmbarce din Italia în propria călătorie periculoasă. Oliver se întorcea să New York, unde vampirii erau răpiţi în mod misterios; Bliss pleca în căutarea Câinilor Iadului, care nu se dădeau prinşi; Schuyler către Alexandria, pentru a îndeplini testamentul bunicului ei; şi Jack se va întoarce pentru a se confrunta cu sora lui geamănă şi destinul său, pentru a vedea dacă poate ieşi învingător din lupta cu Moartea însăşi.

Dar Bliss nu menţionă nimic de asta. Nu era nevoie: toţi se gândeau să acelaşi lucru. Cu o voce limpede, strigă:

— Pentru Schuyler şi Jack!

Se auzi un clinchet de pahare ciocnite şi o salvă de urări. Bliss o îmbrăţişă pe Schuyler cu căldură. Schuyler îl trase pe Jack în îmbrăţişare, iar Bliss îi făcu loc şi lui Oliver, aşa că toţi patru se înlănţuiră formând un cerc.

Şi l-aş face atât de lung cât sper să dureze prietenia noastră, dacă aş putea să creez poeme atât de lungi.

Opt
Dimineaţa nunţii

A doua zi dimineaţă, în intimitatea patului lor, Schuyler se ghemui la pieptul lui Jack. Simţea cum razele de soare pătrund în cameră, umplând-o de căldură. Azi era ziua nunţii lor. Îi simţi mâna pe spate, când el o strecură pe sub pânza uşoară. Se întoarse spre el, aşa încât să fie îmbrăţişată, strivită de braţele lui.

Fără a spune vreun cuvânt, Jack începu s-o sărute pe obraji şi pe gât, iar Schuyler îi simţi apoi greutatea trupului. Diseară, după ceremonia de unire, aveau să-şi aparţină în totalitate unul altuia.

Dar, în acea dimineaţă, erau tot doi oameni oarecare.

După toate acele întâlniri în apartamentul secret, te puteai gândi că deja depăşiseră stadiul ăsta. Dar ea era încă neprihănită. Era încă inocentă, deşi probabil nu chiar aşa de naivă ca o mireasă virgină care se strecoară tremurând şi plină de emoţii în patul nupţial. Nu. Nu atât de inocentă. Dar dorise să aştepte până când avea să fie pregătită, iar acum aşteptarea luase sfârşit.

Deschise ochii şi îl văzu cum o priveşte lung. Întrebarea din privirea lui îşi găsi răspunsul în sărutul ei. Da, iubirea mea. Da. Acum.

Îi trase cămaşa în sus şi îl ajută să se dezbrace mângâindu-i uşor spatele cu degetele. Era atât de frumos şi cald şi puternic. Şi era al ei. Se simţi topită şi moale sub greutatea lui. Pielea lui era fierbinte să atingere şi putea simţi cum amândoi ardeau.

Nu mai putea respira, nu mai putea gândi, doar simţea – îi simţea sărutările şi atingerile, îi simţea greutatea şi realiza că

acum sunt uniţi pentru totdeauna.

Jack îşi înfipse colţii în gâtul ei şi ea i se abandonă, se lăsă pradă dragostei, plăcerii, sentimentului că el era peste tot – în fiecare fibră a fiinţei ei. În momentul culminant, ea se simţi copleşită, liberă şi parcă renăscută.

Nu se putea opri din plâns. Se simţea atât de fericită, deşi nu ăsta era cuvântul potrivit, era mai mult decât asta. Era ceva puternic şi care îi curgea prin vene de parcă ardea ca o flacără interioară, o prelungire a iubirii şi pasiunii lui, ceva care îi atingea toate terminaţiile nervoase. Se simţi eliberată, împlinită şi fericită.

— Ce s-a întâmplat, dragostea mea? şopti el, cu chipul lui frumos să doar câţiva centimetri de ea.

Îl trase şi mai aproape. Îl sărută cu pasiune. Nimic nu s-a întâmplat. Nimic… absolut nimic.

Era extraordinar, înspăimântător, ciudat şi minunat, iar ea era îmbătată de sânge şi durere. Dar plăcerea era mai puternică şi mai intensă decât şi-ar fi imaginat vreodată.

Dulce uitare.

În seara asta vor avea nunta. Diseară va fi a lui. Dar deja era.

Nouă
Mireasa înger

La asfinţit, Schuyler intră într-o biserică micuţă din partea de nord a oraşului. Venise singură, aşa cum cerea tradiţia, păşind uşor pe caldarâm cu noile sandale de piele. Când ajunse, Bliss o aştepta să intrare.

— Arăţi splendid, ca de obicei, oftă prietena ei. Şi rochia asta!

Bliss îi înmână un buchet de flori de câmp. Aceleaşi flori pe care Jack i le dăruise când urcaseră pe masivul Monte Rosa.

— Jack a vrut să-ţi dau eu astea.

Schuyler zâmbi şi le acceptă. Îşi puse o floare în păr. Inima îi bătea cu putere şi simţi o dragoste profundă – nu doar pentru Jack, ci şi pentru prietenii ei, care erau alături de ea în acea seară.

— Unde e fata noastră? se auzi o voce întrebând.

— Ollie! ţipă Schuyler, întorcându-se pentru a-l îmbrăţişa.

Chiar dacă se întâlniseră şi în seara anterioară, ea se bucura

mult că, după toate câte se întâmplaseră, erau cu toţii acolo, împreună. Asta e ceea ce-şi dorise. O ceremonie de unire era un angajament între ea şi Jack şi o sărbătoare pentru comunitatea lor. Ei erau poporul ei.

— Cred că eu te duc să altar, spuse Oliver, zâmbind. Ceea ce e foarte potrivit, nu crezi?

Din spatele uşilor închise ale capelei, Schuyler auzi sunetele Marşului Nupţial al lui Wagner, cunoscut şi sub numele de Corul Miresei. Poate că era o alegere convenţională, dar în ziua nunţii ei, Schuyler nu voia să se joace cu tradiţiile. Resimţi o dorinţă adânc înrădăcinată de a aduce un omagiu instituţiei căreia i se alăturau.

— Cred că ăsta e semnul nostru, îi spuse ea lui Oliver, luându-l de mână.

Bliss deschise uşile şi păşi prima pe culoar, fiind domnişoară de onoare.

Schuyler nu simţi neliniştea sau fluturaşii din stomac pe care îşi imaginase că-i va avea. Privea drept înainte.

Pentru că el era acolo.

Jack al ei, stând acolo drept şi credincios. Dragostea lor fusese testată şi pusă să grea încercare, dar trecuseră prin toate şi ieşiseră nevătămaţi. Dragostea lor nu fusese nicicând mai puternică. Această fericire luminoasă, voioasă care umplea sala era creaţia lui. El îşi făcuse propria vrajă, reuşise s-o găsească pe Bliss şi îl adusese pe Oliver din New York. Dar ei nu erau singurii prieteni prezenţi. Micuţa capelă era plină cu feţe cunoscute şi zâmbitoare. Era prezentă întreaga echipă de lacrosse: Bryce Cutting şi Jamie Kip şi Booze Langdon şi Froggy Kemochan. Mai erau Hattie şi Julius Jackson, radioşi şi minunaţi.

Era şi Christopher Anderson. Chiar şi Ghedi, prietenul lor, după toate cele întâmplate.

Oliver o sărută pe obraz şi dădu mâna cu Jack.

Apoi, Jack o sărută pe frunte şi amândoi se îndreptară spre altar. Era exact cum trebuia să fie, era minunat. Era cea mai fericită zi din viaţa ei.

Undeva, nu prea departe, Schuyler simţi prezenţa celor care lipseau. Îl simţi pe Dylan zâmbind. Simţi dragostea bunicilor ei, Lawrence şi Cordelia. Dar cel mai mult, simţi prezenţa iubitoare şi protectoare a mamei şi a tatălui ei, oriunde s-ar fi aflat.

În faţa altarului nu se afla niciun preot. Uniunile celor cu Sânge Albastru erau efectuate de însăşi cei care se uneau. Tot ce aveau de făcut era să îşi sfinţească legătura spunându-şi unul altuia cuvintele potrivite.

Jack se întoarse spre Schuyler şi o prinse de mâna stângă. Îi strecură pe deget un inel. Era acelaşi inel pe care i-l dăduse ei Venator-ul. Inelul blestemat

— Drusilla credea că poate să-mi strice această zi. Dar s-a înşelat, spuse el. Ar trebui să-i mulţumesc, pentru că mi-a înapoiat ceva demult pierdut.

Schuyler se uită lung la inelul de pe deget. Metalul alb dispăruse. Acum văzu că era un inel închis la culoare, străbătut de o linie purpurie, ca şi cum ar fi fost turnat în fier şi sânge.

Jack îl ridică în lumină. În toţi anii petrecuţi pe acest Pământ, am strâns nenumărate bijuterii şi comori. Ţi-aş putea oferi diamante şi rubine, safire şi smaralde. Dar, totuşi, nicio bijuterie nu este atât de strălucitoare ca ochii tăi. Pe măsură ce vorbea, Schuyler îşi dădu seama că el intra în glom, şi când clipi, se trezi alături de el în lumea umbrelor, faţă în faţă. Biserica şi prietenii lor dispăruseră.

Nu-ţi face griji; pentru ei, asta e doar frântura unei clipe.

Apoi el se aşeză în faţa ei, în adevărata lui formă, cu aripi de abanos arcuindu-se în spate şi coame în frunte.

Schuyler privi inelul de pe deget şi văzu că e un inel din Foc Negru.

Ştii povestea creaţiei îngerilor?

Ea scutură din cap.

Când Atotputernicul a creat lumea, el i-a plămădit şi pe întâii Născuţi îngerii Luminii Mihail, Gabrielle şi fraţii lor au fost modelaţi din stelele delicate ale cerurilor. Îngerii Lumii de Dincolo au fost formaţi din Materia întunecată, care susţine PământuL. Nu poate exista Lumină fără întuneric. Eu sunt creat din foc şi fier, cărbune şi pucioasă.

Când am fost alungaţi din Paradis, ne-am pierdut definitiv o parte a sufletului. Drept pedeapsă, am fost blestemaţi să nu mai învăţăm niciodată să iubim. Astfel, am fost legaţi de un destin care ne era scris de la început. Azrael şi cu mine nu ne-am ales niciodată unul pe celălalt; au făcut alţii alegerea pentru noi. Noi niciodată n-am ştiut că poate fi şi altfel.

Inelul pe care îl ţii este o parte a sufletului meu, pe care

mama ta m-a ajutat s-o recuperez. Ea a fost cea care ne-a salvat de întuneric şi ne-a condus înapoi spre lumină. Fiind fiica ei şi tu eşti un înger al Luminii. Focul nu te atinge. Am pierdut acest inel în timpul crizei din Roma. Dar acum mi-a fost înapoiat.

Acest inel a fost binecuvântat de însăşi Gabrielle.

Nu am mai dăruit acest inel, sufletul meu, nimănui altcuiva. Azrael nu a avut niciodată vreo parte din el

Asta este singura parte din mine însumi care îmi aparţine cu adevărat, iar acum este a ta.

Gând ieşiră din glom, Schuyler se minună de inelul întunecat de pe degetul ei. Arăta aşa de banal şi neinteresant, şi totuşi, purta în el o istorie secretă de război, dragoste, pierdere, iertare şi prietenie.

— N-o să-l scot niciodată de pe deget, promise ea. Am şi eu un inel pentru tine.

De data asta, mâinile ei avură precizia unor mâini de chirurg când îi strecurară pe deget inelul. Era un inel de aur simplu. Gravat cu data nunţii părinţilor ei. Când a părăsit New Yorkul, a reuşit să ia cu ea şi câteva obiecte dragi.

Ăsta a fost inelul tatălui meu, îi trimise ea mesaj. Are o protecţie pe care mama i-a conferit-o în momentul în care au fost uniţi. Vreau să fie al tău.

Îşi împreunară mâinile, şi, în faţa capelei plină de prieteni, rostiră cuvintele care îi legară unul de altul, cuvinte care nu mai puteau fi distruse.

— Mă dăruiesc ţie şi te primesc ca fiind a mea, declară Jack, cu vocea tremurându-i uşor şi cu lacrimi în ochi.

— Mă dăruiesc ţie şi te primesc ca fiind al meu, repetă Schuyler.

Se simţea calmă, liniştită şi îl privea cu dragoste.

Se terminase.

Îşi aparţineau de acum unul altuia.

Când îl privi din nou pe Jack, ochii lui de smarald sclipeau jucăuşi. Radia de fericire, bucurie şi mândrie. Ea era plină de iubire. În ciuda a tot şi toate, erau împreună. În ciuda a tot şi toate, era a lui şi el era al ei.

Se simţea diferit? Oarecum, îşi imaginase că între ei avea să se formeze o legătură nevăzută, o senzaţie fizică ce avea să-i lege unul de altul. Dar se simţea să fel. Doar că mai bine. Împlinită. Mai liniştită.

Micuţa sală izbucni în urale şi aplauze.

Gând ieşiră din biserică pe acordurile vesele ale Marşului Nupţial al lui Mendelssohn, prietenii îi felicitară cu artificii strălucitoare şi le strigară numele spre ceruri.

Jack o prinse de mână, iar ea, drept răspuns, îl strânse mai tare. Era codul lor secret.

Însemna te iubesc.

Mâine, Jack avea s-o părăsească. Mâine el se va întoarce la New York, iar ea se va îndrepta spre Alexandria.

Dar, în seara asta, vor dansa.